ناول

بختیالی

عبدالقادرمجرم

خپرونکی : هیواد ادبي یون کلاسیف
الله

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمان الرحيم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	بختيالی
ليکوال	عبدالقادر مجرم
کمپوزر	عبدالقادر مجرم
د چاپ کال	۲۰۱۴
د چاپ شمېر	۱۰۰۰
بيه	۱۵۰ روپۍ

Email/ qmujrim@yahoo.com

MOB [illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال چاپ شوي کتابونه

- مات وزری
- ژوندون او امیدونه
- داسي يې ولي وکړل
- لویه لار ده څوک به راشي
- مینه مروره شوه
- دوی هدیره نه لري
- (بختیالی) همدا اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

دهغو شاعرانو او ليکوالانو په نوم
چې کتابونه يې ناچاپه پراته وي.دچاپ
وس يې نه لري

عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

1

په بختيالی پوري ژوند خپلي دنگي ونې پند وجود ،ښاهسته تگ اوور کړی وو . رمضان خو هم د دې په دنگه ونه ،پند وجود ، ښاهسته تگ مئين شو چې ويې غوښته .
رمضان خپله هستي ،نېستي ،ملکېت تر اولې ښځې د ناروغی پر وخت جارکړو د پلار ،نيکه ورپاتې مځکه يې تولـه د بختيالی په ولورکې د دې د پلار ته ورکړه ، کله چې يې بختيالی را وادهٔ کړه
يو د کلي هغه سرای چې درې خونې د شمال له لوري په کې لوېدلې وې په هغو کې هم ده دوو خونو سرونه پټ وو چې په يوه کې لا تر اوسه دروازه نهٔ وه د دريمې خونې د ېوالونه پوره وو ، خو پر سر يې نور هيڅ نهٔ وو يو شاتير پر پروت وو چې د ېرو لمرنو او بارانونو تک سپين اړولی وو ، چارپېره د ېوال يې يو نيم گز جگ چې سر يې د بارانونو اوبو ورسره وړی وو ، د سرای دروازه يې د سهېل په لور وتلې وه.
څلورگزه مخته د ملکداد د خونو شا را الگېدلې وه د ملکداد د هرې خونې د شا لور ته يوه يوه غټه موری درلوده چې د انارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ، نرۍ لښتې یې پۀ کې نیولې وې چې د رمضان د سرای د
ختیځ هم د لوېدیځ له لوري د دۀ څۀ مځکه پر ته وه.
دا چې رمضان بې له دې سرای او پۀ دې سرای پوري مځکې
بل هیڅ هم نۀ درلود ځکه یې د بل مزدورۍ او بزګرۍ ته ملا
تړلې وه
بختیالۍ ډېرې ورځې ورته وویل "زۀ بۀ هم پۀ کښت
کرونده کې کار درسره کوم" خو د دۀ «هو» پر خولۀ نۀ راتلۀ، دا
چې کښت له کوره ډېر لرې وو ځکه دی وېرېدۀ چې داسې نۀ
وې بختیالۍ ته څوک پۀ لاره کې ودرېږي یا لاس ورواچوي
پۀ شرمونو بۀ مې وشرموي.
رمضان بختیالۍ ته د مرستې اجازه نۀ ورکولو وجه هم دا
وه.
بختیالۍ هم پوهېده چې مېړۀ مې د داسې سوچ سړی نۀ دی
چې "ښځې دې له خپلو خاوندانو سره پۀ کروندو کې مرسته نۀ
کوي" دا پوهېده چې "خلک ټول ګوته پۀ غاښ ما ته حېران
حېران ګوري"
یوه ورځ خو لا داسې هم وشو چې څو ځوانان پۀ لاره کې یو
ځای سره ناست وو، کله چې بختیالۍ پۀ لاره تېرېده یوۀ ور
پسې ږغ کړو "له نظره مۀ ښې" دې یې هیڅ جواب ور نۀ
کړو. پۀ تلو تلو کې یې پر دا خندل دوی خواران څۀ خبر دي
چې دې د ځان هغه عیب خوندي ساتلی دی کوم چې د دې د
ښکاره ښائیست" توهین کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي بۀهم نۀ وو چې د دې ټولو بۀ نيت خراب وو ، ډېر بـه شاهد پۀ دې نيت پۀ لاره کې ناست وو چې دا ماځيګر اوبو ته ځي د تګ ننداره بۀ يې وکړو د دوی پۀ نيت بۀ خدای خبر وو ؟. دې ځکه پروا نۀ پۀ کوله چې و دې ته خپل ښائيسته تګ له وختونو وختونو معلوم وو او هم يې دا يقين وو چې داخلګ زما د قدمونو ننداري ته ناست دي ننداره يې کوي.

پۀ دې ډول ځـو کلونـه تېـر شـول ، اوس نـو بختيـالی د دوو ماشومانو مـور وه ، يـو سړی چې دې پۀ دا ځو کالـه نـۀ وو ليدلی لکه د دې لېورزی."

چې د دې د مېړه د ميراث خوارۀ زوی وو" اوس اوس له جېله راغلی وو.

له دې سړي د دې ډېر بد راتلو لکه د ملکداد چرسک تل بۀ يې پۀ لاره کې ناست وو ، يوه لوېشت قد ،نری وچکی مخ ، ژړ لوی غاښونه ، تارتار ږيره بـه يې ښه پۀ تېلو ننولې وه(ډېره غوړه کړې) چې چوغی سترګې بۀ يې تر ورځو پوري پۀ رنجو توري وې.

چې دا بۀ ورنزدې شوه دۀ بۀ پر غوږ لاس کښېښودو پۀ لوړ ږغ به يې کاکړی غاړي وويلي

لــــکوې د ښـو نوکـــان
خواره سي غرق د کو ځوانـان
پـــۀ نـوکـــان وهـي لـمن
لاره ژړغــارګي د خـــاؤلـــن
ښائسته دی ولنګ پـۀ بـوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــ کېنې راځي اوبـــو لــه

دې ته به هغه متل ور یاد شو "زړه په داسې ځای کې دی چې لمر یې نه دی لیدلی" کله کله به یې له غاړو سره سره نور هم څه نه څه وویل

"ستا د لاسه خو زما خوب تښتېدلی دی تل مې ستا اند ښننه وي..." څو څو ورځې یې پوه کړی سړیه ولې داسې کوې خپل کار کوه د عزتمنې کورنۍ یې مه د خپلې کورنۍ عزت اخله.

مه زما او زما د مېړه نیت سره بدوه، که د کلي خلګو و لېدلې بیا به ته په خلګو کې په کومو سترګو ګرځې او زه په کومو او یا زما مېړه ولیدې ؟.

سړي سر نه خلاصاوو، ډېره یې سترې کړه، یوه ورځ یې مېړه له کوره ښار ته لاړ خوابښي یې د د باندې وتو نه وه، غتهو کې ناسکه "لور زرینه، زوی خاخان" ته یې وویل که (انا) چېرې پوښتنه کوله ورته "وویاست اوبو ته لاړه راځي" وړوکی زوی یې په غېږ کې واخیست په ځغاسته له یوه او بل دېوال سره د ملکداد تر کوره ورغله دایې د مېړه د میراث خواره کور وو چې دې کله هم په سترګو نه وو لیدلی د ملکداد له ښځې چې یې پوښتنه کوله، د هغې پر څنګانه یې پروته ډوډۍ، تر مخ یې د شلومبو ډکه کونجۍ لیده.

پوښتنه یې ځیني وکړه "برهښمین چېرې دی" (ملکداد)

د ملکداد ښځه چې د شلومبو کونجۍ ته یې لاس وراچاوۀ "په هغه خونه کې دی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختيالۍ چې پړونی يې پر مخ سما وؤ پۀ هغه خونۀ ورد ننه شوه

ملکداد چې يو ه پښه يې پر هغه بله اړولې وه . "ښت ته پروت سپيني غټي تسپې يې پۀ يوه ګوته اړولې پټکې يې پر بل بالښت ورته پروت وو ده د پټکي د پر سر کېدلو هڅه کوله چې را پورته شو پټکی يې پر سر کا وؤ "بختيالۍ ته او زموږ کور؟" له روغبړه پس

بختيالۍ له شرمۀ کښته کتل ناسته وه ډېر د زړۀ پۀ زور يې د زوی کيسه ورته وکړه.

ملکداد د مسخرو پۀ ډول له وړې خندا سره ورته "ووېل زړۀ بۀ يې درسرۀ غواړي"

بختيالۍ چې د دۀ لخوا د پړوني څاک نيولی وو د پړوني هغه څاک يې پۀ غاښو کې ټينګ ونيوو خپل ماشوم يې پۀ غېږ کې واخيستو ولاړه شوه ، لـه ډېره تهره يې سر د دروازې له چوکاټه وواهه.

ده پۀ کټ کټ وخندل "زۀ بۀ يې پوه کړم".

پۀلاري يې لۀ ځانۀ سرۀ فيصله وکړه چې پلار او زوی سره خبر دي پۀ دې بلۀ ورځ چې اوبو لۀ لاړه ، د کلي ښځو ورپوري خندل،تو کې يې ورسرۀ کولې "خواره شې ته يې څه پروا کوې لېوړزی دې دومره پۀ حق راست دی تول ماځيګر پۀلار: کې درته تېر کړي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالی چې په لاس رسی کشوله له (ځا) یې اوبه راکښلې، کټ کټ ویې خندل. "دی هم غواړي چې د رمضان چل و ر سر وکړم".

یوه بله ښځه چې کلیوالـه او همځولې یې وه، د پوزي چارګل یې سما وؤ "له هغه سره دي څنګه چل وکړ؟".

بختیالی چې له (ځا) راکښلي اوبه په ګوډي کې تویولې په کېسه یې شروع وکړه.

"رمضان چې زه نه وم غوښتې، یوه ورځ په غره کې په مځکه راغلی ما او مور بوتې کول، دی به نو هم خود په یو کار پسې وو، تر ما چې تېر شو، په تلو تلو کې یې تر شا ډېر ډېر راکتل، پر یو هسک ځای کښېنستو، ما ته یې له هغه ځایه کتل. زه او مور رواني شوو، دی تر هغه وخته پر هغه ځای ناست وو، تر څو موږ په کېږدۍ د ننه شوو.

ماښام دی هم راغلی زموږ کېږدۍ ته ودرېدو، ناري یې کړې" مسافر یم د اودس اوبه که مو راکړې؟".

اوبه مو ور کړې، پلار مې پر کور نه وو، شپه یې وکړه، سهار یې مور کې ته دا کېسه کړې وه "ښځه مې وفات شوه که دې دا لورکی را کړې وای؟" زه نه وم خبره چې دی او بابا له ماپښه پته کې تر ډېره سره نږدې شوي دي . له هغې ورځې پس چې به زه له کېږدۍ را ووتم په هغه لوربه مې وکتل سری به ډېر هغه لور ځای ناست وو.

یوه ورځ مې پړی پر اوږه کړو د بوټو په بهانه له کوره را ووتم، سړي ته ورغلم لاس مې له خولې ورته واخیستو ته شرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ لرې سهار راسې پر دې ځای کښېنې تر ماښامهٔ د چا پهٔ عزت کې نهٔ یې د خلګو عزتونهٔ اخلې ......". سړي خندل سوکه سوکه زما پر خوا را روان وو سړی سم دستي را وغورځېدو ماته یې لاس را واچاوو ،ما هم غېږ ورباندې وګرځوله.دی زما له زورهٔ ناخبره وو،خوارکی مې و مځکه ته کړی،پهٔ هغهٔ له کوره راوړي پړي مې ټینګ وتاړهٔ، زهٔ کور ته لاړم مور ته مې کېسه وکړه مور زما د خبري له اورېدو سرهٔ سم څرخې وغورځاوۀ.

"پر خوله لاس ونیسه چې و بل چا ته وه نهٔووایې، زمونږ له دې سړي سره خبره روانه ده تا ور کوو ...."زهٔ حقه حېرانه کښېنستم دلته نو پر ګودر ټولو ناستو ښځو پهٔ کټ کټ خندل

یوبلې ته ویل خوري تر اوسه مو اورېدلي دي چې یوې ښځې سړی غو ځار کړی دی دا ترل خو یې هوس وچ کړې".

بختیالۍ چې د (ځا) رسۍ را خلاصه کړه دوی یې کښېنولې چې تاسو یو ګړی پس راپسې راسۍ زهٔ دی ګورم که وو بختیالۍ چې راغله دی پهٔ لاره کې ناست وو دې ګوډی پر لوړه کښېښوی د دهٔ پهٔ خوا ور روانهٔ شوه"د دهٔ زړهٔ د خوشالۍ ټوپونهٔ شروع کړو چې کار جوړ شو"دا چې ور نژدې شوه تهٔ شرم نهٔ لرې د وږې و رسۍ ته یې لاس کړو.

څوک چې شرم نهٔ لري له هغو سره بختیالۍ داسې کوي چې ورسېده دی ولاړ شو دې غېږ پرو ګرځوله ومځکه ته یې کړی هغه را اخیستې رسۍ یې پروا ړوله ټینګ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتاړۀ راکش یې کړی د لارې منځ ته دې خپل ګوډی پۀ سر کړی روانـۀ شـوه د دۀ زورونـۀ، زاری وې، د خـدای د پـاره خلاص مې کړه څوک به مې ووینې بیا مې توبه ده داسې به نۀ کوم یو ګړی وروستـۀ شاته پاته ښځو د دې پر دروغو خندل را روانې وې یوې څه ویل بلې څه؟ چې پۀ لاره کې یې چرسک تړلی ولیدو ټولې حېرانې شوې.

چرسک پۀ خپل زور او چل د خلاصېدو هڅه کوله هم یې وښځو ته زاری شروع کړې د خدای د پارۀ خلاص مې کړی. ښځو له ډېرو ګپو پس خلاص کړی بیا چې بۀ هر وخت ښځو ولیدی ور پسې ناره بۀ یې کړه "بختیالۍ چرسک هغه دی" وایي خبرۀ چې تر نهه غاښه ووځي تر نهه غرۀ اوړي سوکه سوکه د چرسک پۀ تړلو د کلي نر او ښځه ټول خبر شوو او هم د چرسک مور او پلار ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

2

بختیالی سهار وختي ولي جامې پټکی ،سدری ور کړه رمضان ماجت (جومات) ته لاړ.
بختیالی ژر ژرخپل لمونځ وکړو ماشومان هم را ویښ شو پهٔ بستره کې یو ، بل ته خپل پهٔ نکریځو سره لاسونهٔ ښکاره کول.
دې تودې (ګرمي) اوبهٔ ، یو لوي تال راواخیستو پر خپله لور یې ږغ کړو.
"زرینې ته را پورته شه زهٔ دې د (انا) سر ور پرېولم تهٔ بهٔ اوبهٔ پر اچوې"زرینه له څه ځنډه وروسته راپورته شوه لاس یې له نکریځو پرېولو.
خپلو سرو لاسونو ته یې کتل چې اوبهٔ یې پهٔ لاس ورکړې دې خپله خوابنې پهٔ غېږ کې راپورته کړه وړوکې لور یې اوبهٔ پر تویولې سر یې ورپرېولی ښې پاکې جامې یې پهٔ واغوستې شا وخوا یې بالښتونه ورکړو کښې یې نوله.
د خوابنې ترخولهٔ یې دا لفظونه دا یې را وتو چې هسې دا پهٔ پوهېده"رمضان چېرې دی" مورې هغه ماجت ته تللی دی نن د لوی اختر ورځ ده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د بختيالۍ او خوابنې خبرې ختمېدې د رمضان تېوخی شو دننه راغلی د مور د منځلي سر، پاکو جامو ډېر خوند ورکړو دا هغه يې وکړه چې د خوابنې په حق راسته نړور په غېږ کې تېنګه ونيسي پر تندي يې مچ کړي خو داسي يې ونه کړو خپل واړه يې په سترګو شو.

د خپلې له کبنو سره سم يې پر مور غېږ وګرځوله مورې" د اختر دي مبارک شه".

بختيالۍ ته يې مخ ورواړوو بنځې "د اختر دي مبارک شه". له زړيني سره يې په لاس د اختر مبارکي وکړه

خپل واړۀ واړۀ زامن يې په غېږ کې پر يو، بل ځنګانه کښېنول بختيالۍ پياله ورډکه کړه.

رمضان له ورې خندا سره سره په خواږه نظر ور کتل "ښځې چاى خو مې په ماجت کې وخورې"

بختيالۍ چې په نکريځو سره لاس کې هګۍ ورمخته کړه.

"تۀ دا پياله در پورته کړه يوه هګۍ بۀ هم ورسره وخورې".

رمضان چې يې هګۍ له لاسه نيوه "ښځې هګۍ دا هلکانو (ماشومانو) ته ور کړه".ماشومانو پۀ يو دغ وويل بابا مات يې راکړه،بابا ماته يې راکړه

رمضان چې هګۍ سپينه کړه نيمه يې يوه نيمه يې بل ت ورکړه که يې څۀ هم مور هسې خوله خوځوله دوی ورسر پوهېدو چې دا واى.

"رمضانه زويه اختری خو بۀدي "کړې وي که څۀ هم د پۀ غوږ نبه نۀ اورېدو رمضان يې غوږ ته خولۀ ورنږد

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه ، نۀ موري اختری له څه دی چې د اختري روپۍ واى ته بۀ دلته پۀ بستره کې ناروغۀ راته پروته وې "رمضان بیا د مور پۀ خبره له څو واره پس پوه شو "زویه له یو چابۀ دي پۀ پور کاوۀ"

رمضان موري "اوس خو ښځي له پورو د سر تر ښکره شوم څوک پور نۀ راکوي "دلته یې له توخي کولو سره سا سمه شوه پۀ اوله خبره یې پوه شو.

"زویه چې بختیالۍ راته وویل موري نن د لوي اختر ورځ ده ، زړۀ مې ډېر ښه شوو چې نن بـۀ پـر وور پخـه (ینـه) وخورې د خولې خوند بۀ دي پۀ ښه شي هغه ته واى اختری مې نۀ دی کړی ، خېر ګاونډیان بۀ برخه راوړي پۀ هغه کې بۀ د ینې خاشه وي بختیالۍ لوري چې را یې وړه پۀ مالګه یې ښه تروه کړه د خولې خوند بـۀ مې لړ پـۀ سم شي"

رمضان نور څه کولای شو بس (اوف)بۀ یې کړو ، د مور بـۀ یې وارنه وو لوري یو چا برخه نۀ راوړه؟.

بختیالۍ "نۀ موري چې رابې وړي زۀ یې دستي در پخوم" ته بې غمه شه د ګاونډیانو برخې وځنډې دې(ناوخته)شوې ، دوی د مور پوښتنو دومره ستړي کړو چې اخیر یې پۀ لویه ږېره پۀ ژړا شروع وکړه.

بختیالۍ ورنږدې شوه "سریه پۀ ژړا یې سر نۀ سره ورځي ، داسې به وکړو ، چرګ خو لرو هغه به ور حلال کړو (ینه) بۀ یې پر وور وریخۀ کړو دا یې پۀ خوند څۀ پوهېږي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان د بختیالۍ پهٔ خبرو لږ داډهٔ شو سترګې یې له اوښکو پاکې کړې زرینه ته یې اشاره وکړه دواړه سوکه وو تو پلار او لور دواړه پهٔ چرګ پسې ځغاستو. بختیالۍ خوابښې ته ناسته وه، د همسایه ماشوم برخه راوړه، بختیالۍ ته یې وویل" تروري (ینه) هم پکښې ده مور مې ویل دا بهٔ پرو ور پخه کړي، دوی اختری نه دی کړی، زړهٔ بهٔ یې ورته کېږي" دې هغه برخه راوړه زر زر یې وور بل کړی پر (ینه) یې مالګه واچوله پر وور یې کښېښوله هغې ته ناسته وه. لور و مېړهٔ یې له خوا او خاطره وتلې (هېرشوي) وو، چې د لور یې چغې شوې دا ورولاړه شوه د سرای تر دروازې ورتله لور یې دروازې ته را ورسېده پړونی یې پهٔ لاس کې وو پهٔ ژړا کې بېرته وګرځېده هله مورې بابا (ځا) ته ولوېدو دې هم ورسره چغې کړې دواړه (ځا) ته پهٔ ځغاسته ورغلې هغه د وختونو زاړه (ځا) ته. هغه (ځا) چې د یاغي شنو کوترو د اوسېدو ځای وو. تر هغه د (ځا) پر غاړه لېونی ګرځېدې.

تر څو چې کلیوال یو یو راتلو د چا لاس پهٔ وینو سره، د چا پهٔ وینو سره چاړه پهٔ لاس کې، چا د یو پر توک بر سېره بل وکړه چې څه دول (ځا) ته ولوېدو له (ځا) یې څه غوبښت؟ یوه زرینه خبره وه هغه پهٔ چغو سر وه لکه لېونی پر (ځا) چاپېره ګرځېده چې کلیوالو د شنو یاغي کوترو همسایه رمضان مړ را وکښو ماجت ته یې یو وړی یو غټو کې زوی ورسره لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا او لور کور ته راغلې خونه له دوده (لوګي) داسې ډکه وه چې ښځې سترګو دیدنه کاؤو ،وړکي زوی یې ژړل دې هغه را پورته کړی په غېږ کې یې نیولی وو ،اوښکې یې په ماشوم کې تویېدې لور یې د خونې د وره پرده پورته کړه چې دود (لوګی) کم شو دې خوابنې ته وکتل تر خولۀ یې ځګونه راغلې وو ، دې ماشوم بېر ته کښېنوی خوابنې یې را پورته کړه خولۀ یې ور پاکه کړه او بۀ یې پۀ خولۀ کې سوکه سوکه وراچولې چې څه یې سا سمه شوه هغه (ینه) یې وړوله پۀ خولۀ کې یې ور کوله چې کله بۀ یې سا سمه شوه د رمضان پوښتنه بۀ یې کوله دوی بۀ ورته وویل موږ وتلی دی راځي . تر هغه ورځې چې دا یې هم پۀ رمضان پسې خاموشه کلې (هدیرې) ته یوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

3

بختیالی سهار وختي وور بل کړی وو، د نغري پر غاړه یوازي ناسته وه، خپلو ویدو ماشومانو ته یې کتل. سترګې یې له اوښکو ډکي وې دا فکر یې کاوو "چې نن به یې څوک را پورته کوي، اول خو به یې پلار له ماجته راتلۀ، یو یو به یې په ناز را پورته کاوو".

زرینه له دباندي راغله "موري! دینک کاکا راغلی".

دینک په زرینه پسي لنډ په خونه را دننه شو، د نغري پر هغه بله غاړه کښېنستو.

دینک "بختیالی دا صلاح مې درسره کوله که ستا خوښه وي، زۀ به رپورټ وکړم".

بختیالی چې له چائینکې سر پورته کړ، بیرته یې پر کښېښودو، د خپل لاس بنګړي یې کښو "نۀ کاکا، زموږ رپورټ یوه مانا نۀ لري، نۀ سړی وهل شوی دی نۀ ویشتل شوی، په (ځا) کې لوېدلی دی، دا پر دې زورورو څوک اړوي چې تاسو وژلی دی".

دینک له چای پس اچولی نسوار تو کړۀ، نه زویه زۀ ودې ته حیران یم دومره لرې یې له کوره (ځا) ته څنګه بوتلی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې د چای پیالې ډکې کړې، کښلې بنګړي یې سره یو ځای کول"کاکا زرینه وایي چې موږ له کوره ووتو د ملکداد د چرسک نارې او اشارې یې وې چې هله یو څوک په (ځا) کې ولویدو.

زه او بابک چې ورغلو، بابک (ځا) ته سر ور ښکاره کړی دی له شا پسې پورې واهه ،کاکا زرینه مې پوه کړې ده چې پر خوله لاس ونیسه او ګوره ، ګوره چې دا خبره وچاته ونه کړې، پښتانه وايي «تېز په تاخیله نه نیول کیږي» کار به له چله اخلو".

دینک چې په لاس کې خلی په وور کې غورزاوه زه خو وایم " ریورټ به ښه وي".

بختیالۍ په قهر او ګونجې تندي ورو کتل "کاکا خو درته ومې ویل، له دې څه به کار په چل اخلو، نور وس خو زموږ نه په رسیږي".

دینک ولاړ شو، خپل تور خیرن،خلاص شوی پټکی یې پر سر پیچلی"سمه ده، لورې چې څنګه ستا خوښه ده،خو دا یوه خبره یاد لره، پر ما چې دې هر بار ږدی، زه هم په شپه تیار یم، هم په ورځ".

چې دی ولاړېدو د بختیالۍ مور او پلار هم راغلو، مور یې دلې په چغو شوه، پلار یې ماجت لاړ،په ماجت کې پر فاتحه چې دعا وشوه، له دعا وروسته یې ملکداد ته مخ ور واړاوو، پوښتنه یې ځیني وکړه" دا واقعه څه وخت پېښه شوه ،او ده له (ځا) د اختر په ورځ څه غوښت؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملکداد له بلې دعا وروسته چې خلګ رخصت شو "زما دا شک دی، دومره وختي چې (ځا) ته ورغلی دی، د کوترو د نیولو هڅه يې کوله ، د دهٔ غریب خو مور ناروغه وه، یو چا بهٔ ورته ویلي وي چې د کوترو ښوروا يې ښهٔ ده.

ورځ يې پر فاتحه تېره شوه ، ډوډۍ يې د ادم خان پهٔ کور کې وخوړه، د ماخوستن له لمانځهٔ چې راغلی، له بختیالۍ يې پوښتنه وکړه "لورې ! دا اوس څنګه پښنه شوې ده؟،دهٔ د اختر پهٔ ورځ له (ځا) څهٔ غوښت؟".

بختیالۍ چې يې بالښت و څنګ ته کېښښودی، کښېنسته تر له کیسه يې ورته وکړه.

دی هغه ډول ناست وو "لورې ! زهٔ څهٔ چل وکړم؟. له ما خو يې ورخونه یوړل".

بختیالۍ چې سترګې يې د مور پر خوا واړولې "بابا تهٔ او مورکۍ صبا خپل کورته لاړ شی.پهٔ کیسه کار مهٔ لره.زهٔ پهٔ خپل کار پوهېږم، وماته ښهٔ درک راکوي، تاسو کار مه پهٔ لرۍ".

"لورې ! پهٔ دې زهٔ ښهٔ پوهېږم. چې تهٔ تر ما ښه پوهېږې، څکه خو تل له خانه سره دا وایم .کاش ! دا مي لور نه زوی وای".

بختیالۍ : "یو خو ستا لاس نهٔ پهٔ ښنلي، بل زهٔ پر دې ویرېږم ماشومان را وژني".

دریم ماښام يې : مېرهٔ میراث خور، ملکداد کورته ورغلی "بختیالۍ دا ماشومان دې روان کړه، درځه کورته. څهٔ کوې چې له دې ورو ماشومانو سره، پهٔ دې تورو دېوالونو کې ناسته يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته بۀ دې لږ له ښځو سره خولۀ پرې وي، لږ بۀ دې پام پۀ بله شي".

دې لرګي ته لاس کړو "وزه، تۀ چې د ماشومانو له غمه مړ کېدای، پلار بۀ دې نۀ ور وژلی".

ملکداد چې پۀ غاښو کې نیولي د بربت وېښتان پرېښول "نۀ بختیالی، تۀ هسي بدګمانه شوې یې، ګمان مۀ کوه، ګمان د ایمان زیان دی".

دا ورولاړه شوه چې د لرګي وار یې پر کاوۀ، دی ووتو.

بختیالی چې څو ورځي پس ورغله سنګین ته "پۀ ما خو تۀ خبر یې، مېړۀ مې مړ شو، بل سړی زۀ نۀ لرم. چې ستا فصل در پالي، دا فصل له یو مسلمان وراوله چې بیه یې کړي چې څومره مې حق جوړېدو هغه را کړه".

سنګین که څه هم غځېدلې پښې را ټولې کړې. بیرته یې هم یوه پر هغه بله واړوله، را پورته نۀ شو.

بختیالی هم دا محسوسه کړه چې دی وایې زۀ هم یو سړی یم "سمه ده خورې. هغه ورځ ملکداد هم راغلی، دا ستا وراسه یې کوله".

بختیالی که څه هم د سنګین له خوا د پرونې خاک نیولی وو، بیا یې هم سنګین یوه سترګه لیده "نۀ نۀ وروره. ګوره چې ملکداد ته یې ور نۀ کړې".

سنګین چې د دې یوه ښکاره سترګه ته کتل "سمه ده خورې، زۀ بۀ یو څوک پیدا کړم چې بیه مې کړي. ستا روپۍ بۀ وروړ کور ته دروړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګین څو ورځي پس کورته ورغلی، لس زره روپۍ یې ور کړې" خورې ستاسو فصل خو دریم په څلیرویشت زره بیه کړی. په څلیرویشت زره کې ستا دریمه، اته زره کېده، ما لس زره در کړې".

بختیالی هغه روپۍ ور نیولې "وروره کور دې ودان".

څلور میاشتې یې په دې تورو دېوالونو کې په دې تیرې کړې چې دا راز ځان ته معلوم کړم ، د پنځمې میاشتې په اوله شپه څلور، پنځه سپین ږیري، یو د کلي مولوي صاحب راغلوؤ. له روغبړه پس مولوي صاحب له جېبه تسبې را وکښې. تسبې یې بیرته و جېب ته کړې چې په خبرو یې داسې شروع وکړه

"بختیالی شکر دی موږ خدای مسلمانان پیداکړي یو. مسلمانان چې دي تر دې ټولو انسانانو افضله دي، هغه په دې چې په دین د اسلام دي .... اوس به د مطلب خبرې وکړو. بختیالی زموږ په مذهب کې داسې دي چې کومه ښځه د مړونښۍ وي. هغه ښځه به ضرور مېړهٔ کوي. موږ د دې د پاره راغلي یو چې خپلې غاړې خلاصې کړو".

بختیالی چې پر خپل ویدهٔ زوی کالی سماوو "مولوي صبب! تاسو ته دې خدای خېر در کړي. دا ښهٔ شو چې تاسو راغلاست. زهٔ مو پوه کړم ،اوس به مېړهٔ ضرور کوم. یو خو به ځان له به وماته مهلت راکوی چې زهٔ سوچ وکړم. څوک زما د پاره ښهٔ دی. هر څوک چې زما خوښ شو، زهٔ به درته ووایم. له هغه سره به نکاح را وتړئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي صاحب چې دوباره راکښلې تسپې جېب ته اچولې "بختیالی! ته پرېدي خلګ خه کوې، دا خپل میراث خوار دي بې واده ځوان زوی ناست دی، هغه وکړه، روپی ورسره ډېرې دي، د هیڅ کمی به ور سره نه وي".

بختیالی چې سرکښته ځړولی وو. د نغري پرغاړه بې پۀ واړه خلي لیکې کښلې "نۀ مولوي صاحب دا سړی خو بېخي نۀ کوم، دا زما د مېړۀ قاتل دی".

مولوي چې لاس سره مروړل "بختیالی نخرې مۀ کوه، دا سړی دي خدای قریب کړی دی".

بختیالی چې پۀ لاس کې وړه لښته، پۀ جار کې وغورځوله "مولوي صاحب! نۀ بې کوم چې پر سر بې را وتړی لا هم".

مولوي صاحب چې مخ مجو(مجید) ته ور واړوو "بختیالی ستاخوښه ده، ملکداد خو هم ښۀ در معلوم دی. که بې پۀ رضا زوی نۀ کوې، سبا دي پۀ زور پۀ کوي".

بختیالی چې مخ بې ماشومانو ته واړاوو "مولوي صاحب! پښتانۀ متل کوي، وایي «پر لمانځه مي ودروې ته. وایي بۀ بې ځوک".

مولوي چې پر بېره لاس تېراوو، سترګې بې پۀ بختیالی کې وې "بختیالی مورِ سوال درته کوو، مۀ ځان بې شرمی ته جوړه وه، مۀ دی، سبا ک. بدنامه شوې. بدنامي خو دي د دۀ ده".

له دې خبرې سره سم ولاړ هم شو. د سرای تر دروازه ووتو. بختیالی هم پټه او سوکه . سوکه پۀ لځو پښو ورغله، د سرای

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ دروازه کې. و یونیم گز دېوال ته پټه ودرېده،دوی سره رېغېدو ، خبره مجو (مجید) اکا کوله ".
مولوي صاحب دا خبره لکه چې رېښتیا ده چې دا سړی د ملکداد زوی وژلی دی".
مولوي صاحب "هو مجو پهٔ دې کې شک نشته، وماته پهٔ خپله ملکداد وویل".
مجیداکا "مولوي صاحب! بیاخو پکار ده چې موږ پهٔ دې خپلو ډېرو کي تو کړو چې پر نیمه شپهٔ، د وړو یتیمانو پهٔ کور کي ناست یو ، ومور ته یې سوالونه او زارۍ کوو چې تهٔ و یتیمانو ته د پلار قاتل ور پلار کړه".
مولوي صاحب "مجو موږ خو یې د را روان وخت غم کوو، موږ وایو چې سره میراث خوارهٔ دي، ګوندي دا خبره ورکه شي. پهٔ را روان وخت کې بهٔ بیا ګزګ نهٔ کوي.
مجو ما هم اول داسې محسوسوله چې بختیالی نهٔ ده خبره، لکه څنګه چې پهٔ سره سینه رېغېدم، مجو که څهٔ هم زهٔ غلط وم چې بختیالی نهٔ ده خبره.
مولوي خیر دی خبره دي وي. پرېږدی چې څو شپې نخرې وکړي بیا بهٔ خوشاله وي، د ملکداد زوی بهٔ کوي.
مجو تهٔ خو خبر یې. د ملکداد تر مخ ډېر لوی. لوی سړي نه نې رېغېدای. بختیالی خو هم څهٔ بالښته نه ده".
مجیداکا: "مولوي صاحب! کومه بالښته؟".
مولوي صاحب "ولې نهٔ دې دي اورېدلي ....
قام د ډېر دی دلسته نسته پر تا جنګ کوي بالښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماځیګر وهی لمر تانګه پر تابالښته جنګېده
لچ یې مات وی دا ورغښته تر مړو بهه وه بالښته.

دې غاړو و بختیالۍ ته دومره حوصله ور کړه چې راغله پر بستره داسې وغځېده، لکه له دې سره چې هیڅ هم نهٔ وي شوي، تر سهاره پهٔ خواږه خوب ویده وه. سهار چې را پورته شوه، سترګې یې رنې وې. داسې یې محسوسوله لکه دا چې بالښته وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

4

څو شپې پس چې بختیالۍ یو سهار را پورته شوه، د پلار د کور سودا ورولاړه شوه، مرغسن وو (نرۍ وریځ) چې د کور د خونې دروازه یې کولف کړه، را ووته د خپلو ماشومانو تر غوږو یې څادرونه وترل، روانه شوه.

په لارې چې څه لاړه اسمان ته یې وکتل، وریځې ښه ځان سره ور کړی وو.

یو ځل یې لا دا اراده وکړه چې بېرته وګرځه، نن ورځ سړېچنه ده (سړوکې) بیا یې توکل کړی ماشومان یې په مخه کړو، روانه شوه.

غټوکي لور او زوی یې ښهٔ وو، هغه ډېر وړکی ورور دوی په غېږ کې یوار یوه بیا بل اخیستو، هغه لږ غټوکی دې په غېږ کې اخیستی وو.

یو وخت چې یې پر پښو روان کړی، لورکی یې تر لاس نیولي وو، د بختیالۍ ور پام شو، کمیس یې په غاړه وو، پرتوګ یې نه وو.

د لارې په منځ کې کېښېنستو، غوټه یې خلاصه کړه، دلته یې پرتوګ په ور په پښو کړی ،سوکه ،سوکه د ماشومانو په تګ سوکه تګ پرېکړی ،د غرهٔ لمنې ته ورسېدو ، د انا ګیانو پر چینه کېښېنستو ، غوټه یې خلاصه کړه،ډوډۍ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواخیسته، پیاز یې سپین کړی ، دوډۍ یې پورې وخوړه،ماشومان او ځان یې په لپو اوبهٔ کړو ، هم یې د ماپښین لمونځ وکړی بیا یې مخه وکړه.

اوس نو د بابا کور ډېر لرې نهٔ وو ، په تلو، تلو کې د ما شومانو و دې ته پام شو، ناره بهٔ یې کړه ،له هغې خوا بهٔ په دره کې ددوی دږغ بېرته راغبرګ شو.

دا رنګه روان وو ، د بابا وکور ته یو مغزی (لوړه اوکږه لاره) پاته وه ، مېده ، مېده ځاځوکي هم شروع شو.

پهٔ مغزي ور واوښتو ، د بابا کیږدۍ یې وپېژندله، چې ولاړه وه، ډېر یې زړهٔ ښهٔ شوچې مېلنې (د کوچیانو کلی)ته لا پهٔ کډه نهٔ وه تللی.

د بختیالۍ د ورې خورکۍ زرکې چې دوی پهٔ سترګو شو، نارې یې کړې "مورې ! خورکۍ راغله".

مور یې مخ له وراغله، لاس یې پهٔ اوږو وو ، پر بختیالۍ یې غېږ وګرځوله، کور ته چې ورغلو مور یې تبخی واړوو ، دستي یې چای پخې کړې ، مور چې یې چائینکه را کوزوله "بختیالۍ ! دا ماشومان بهٔ دې پهٔ یخ وژلي وي، وار بهٔ دي کاوۀ ، چې ورځ توده شوې وایې بیا بهٔ راغلې وې".

بختیالۍ چې پهٔ خپلو تودو لاسو کې د ماشوم لاس نیولي وو "مورې ! بس تر وس مې تېره شوه ، نور مې نهٔ شو ځغملای ".

دوی ته یې چای وراوړلې ، دوی چای څښلې ، مور یې ښې تورې او سپینې غوښې پهٔ کټو کې واچولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانښام ته يې بابا هم راغلی مېړې يې وڅکولې ،په سيټ يې دننه کړې.
له روغبړه وروسته يې مور ښۀ غټه کاسه، وره ډوډۍ ور واړوله ، پۀ بله کاسه کې يې، ښې تورې اوسپينې غوښې. د دې سترې ماشومان چې پۀ تورو سپينو ماړۀ شو، خوب ورغلی.
مور يې وتړولو ته ځای ور هوار کړی ، يو يو يې تر لاس نيوو، ځای ته يې بېول.
له هغه وروسته پۀ څراغ کې تېل ختم شو ، بابا يې بالښت ته پروت وو ، د اور پۀ رڼا کې دې ليدو چې دېتکې ځاک يې پۀ خولۀ او برېتو پورې مښلی.
له دې خبرې سره سم را پورته هم شو "لورې! دا ډېر وخت ښار ته نۀ يم تللی، ځکه تېل نشته".
پۀ خبرو ، خبرو کې بيا دې ته راغلی "بختيالۍ! دا خبره څو مره حقيقت لري، ستا مېړۀ دې خلګو وژلی دی ، لورې که رېښتيا و وايم، زما اوس هم يقين نۀ راځي".
بختيالۍ چې سترګې له موره دۀ ته، ور واړولې " هو بابا زرينه ورسره وه ، هغې پۀ خپلو سترګو ليدلی دی".
بابا "دا تۀ څۀ وايې؟ لورې هغه ورځ خو هم تا دغه وويل ، خو زما يقين نۀ پر راتلو".
بختيالۍ "دوې کيسې دي بابا ، يوه خو دا چې ما يې زوی د اوبو رګو پۀ لار کې وتاړه بل يې زما له مېړۀ مځکه غوښته".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا : "ستا د مېړۀ مځکه څه غواړي ؟،هغه خو يې وماته راکړې ده".

بختیالی : "بابا پۀ کلي کې زموږ د يوه سرای مځکه نۀده ، دا مځکه ډېر اوږدۀ او وسارۀ لري ، د دۀ د مځکې پۀ میان کې ده ، د دۀ مځکه يې سره پرېکړې ده ، دۀ دا غوښتو چې دا زموږ مځکه دځان کړي ، وموږ ته د دې پۀ بدل کې بله مځکه راکړي .

پۀ څو، څو واره يې خلګ ورته راولېږل، خو دۀ سودا نۀ ورسره کوله.

زوی يې بيا چرسک،غل او بدره دی ، دا څو کاله پۀ جېل کې وو ، چې راخلاص شو بيا يې دا حرکتونه کول".

تو له کیسه يې بابا ته پۀ زېرو زور وکړه.

بابا يې پتکی پر سر کړی ، د ولاړېدو هڅه يې کوله "و خورې دا دی مخ لکه د سبب کښته.(ټوکه يې پرې وکړه) خو مخ بۀ دې ورښکاره کاوۀ ، چرسک شی وو ، هغۀ د ورېنداري پۀ عزت څۀ خبر دی. چې ستا مخ يې ليدلی وای، بله ورځ يې پۀ خدای که ستاپۀ خوا کتلي هم وای.

د دۀ خو دې قد و قامت، ښاهسته تګ خوښ شوی دی".

بختیالی د بابا ومخ ته کتل "ملامته یم ، مور خوارې پۀ څو، څو واره راته وویل، دا مخ مۀ پټوه ، دا مخ پټول بۀ دې يو ورځ پۀ يوه لويه بلا واړه وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا چې ځادر اغوستو : "سم یې درته ویلي دي " پښتنو کله کلا ګانې درلودې؟ ،کله یې ښځې په پردو کې نغښتې؟ ،لکه دا اوس چې مور کوچیان یو.

ټول پښتانه دا ډول ازاد خلګ وو ، داسې ازاد ژوند یې وو لکه دا مور ،د اکثرو کیږدۍ وې یا یوه ،یوه خونه ، چې چا، چارډېوالي پېژندله نه، دا زمور په ډول یې ښځو کارونه کول ،دا ببخي لږ وخت کېږي چې په ښځو یې مخ پټول او پرده کوي ،پر کورو یې چارډېوالۍ شروع کړې.

خو اوس یې لا د ډېرو کورو چارډېوالۍ نشته ، خونې یې ته په خپلو سترګو وینې.

لورې! زه اوس څه وکړم؟".

بختیالۍ چې یې ځپلۍ سمولې "بابا ته هیڅ هم مه کوه ، مه په دې کیسه سر خلاصه وه ،مه کار په لره ، نه ستا لاس په ننبلي ، زه پوه شوم او زما کار.

ته ځان داسې واچوه چې زه ببخي په هیڅ هم نه یم خبر ". شپه ډېره تېره وه ، سهار نزدې وو چې دوی ویده شو.

سهار چې بابا له مېږو سره ولاړ ، مور یې اوبو ته.

دې صندوخ خلاص کړی، د هغه سرې او بابا عکسونه یې را واخیستو ، پکښې وېې کتل ، هغه عکس یې پیدا کړی ، چې له شا په شنه قلم یو څه پر لیکلې وو.

ورځ تېره شوه ، شپه راغله، بابا ته یې وویل "زه سبا کور ته ځم ، ته یې غمه شه ، که چېرې پر ما یو تکلیف راتلو، زه به ضرور تاته حال در کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا پنځه زره روپۍ ورکړې "دا به يو شی په واخلې ، يو مړ در کوم ، ته خو يې اوس له ځانه سره نه شې بيولای بيا به يې زه ياشمک (شمس) ورور در ولي ، ماشوماتو ته به يې حلال کړې".

سهار لمر تر اوورو را وتلی وو، چې له بابا او مورکۍ يې رخصت راواخيست ، د کور په لور راروانه شوه.

ماځيگر غټ وو ، لمر و غر سره ورتلو چې را ورسېده چې دې وور بلاوو ، بسترې يې هوارولې ، تیاره ماښام شو . ماشومانو ته يې د مور ور کړې، پخې غوښې او ډوډۍ ورکړه ،سترې ماشومان يې يو، يو ويدېدو ، اخير دا هم ويده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

5

دویم وار بیا هغه ځو سپین ږیري او مولوي صاحب چې یو مجو اکا پکې نه وو ، داسې وخت ورغلو چې د بختیالۍ غټو کې ماشومان ویده وو.
یوه دا ، وړوکې زوی په دې ډول ناست چې د وړوکي زوی سر یې پر ځنګانه ینبی وو ، ځنګون یې ښوراوو ، اللهٔ الله یې ورته کول "اللهٔ کوټ للو دلته مهٔ راځه ګیدو ، لالی ویدهٔ دی پهٔ خوبو".
د مولوي صاحب د خوني پهٔ بنده دروازه کې ږغ شو "بختیالۍ تا او ماشومان خو ویدهٔ نهٔ یاست؟".
دې یو ګړۍ غوږ کرار کړی، دویم وار یې ږغ وپېژندلی له "نهٔ" سره سمه ورغله، دروازه یې خلاصه کړه.
د مولوي صاحب له مخه یې ویده ماشوم واخیست ، دوی پر هغهٔ ځای کښېنستلو.
له حال احواله پس، مولوي صاحب پر ږیره لاس تېراوو ، پهٔ خونه کې یې شا و خواسره کتل، پهٔ دې چې دا ښځه دومره دلاوره ږغېږي ، داسې خو بهٔ نهٔ وي چې یو څوک پهٔ دې خونه کې ورسره ویدېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې پهٔ نصیحت کولو شروع وکړه ، پهٔ نصیحت کولو، کولو کې یې بیا د نکاح خبره ورياده کړه.

بختیالۍ مخ ور واړاوو، لاس یې له خولې واخیستو "دې خو بهٔ شرم نهٔ لري له خدایه بهٔ نهٔ وېرېږي ، تاسو خو له خدایه ووېرېږئ ،د خدای جواب بهٔ څنګه وکړئ؟ چې د یوه ظالم ملکداد جواب نهٔ لرئ ، خدای بهٔ دا پوښتنه نهٔ کړي درڅخه وه چې دې کونډې او وړو یتیمانو، پهٔ دې تورو د ټوالو کې پنځه، شپږ میاشتې تېرې کړې ، تاسو یې یوه هم پوښتنه وکړه؟".

مولوي صاحب جېب ته لاس کړی تسپې یې راکښې "هو بختیالۍ ملامت یو".

نن د بختیالۍ سترګې له خپلو ماشومانو نهٔ را اوښتې "مولوي صاحب ! که تاسو را شئ که نهٔ شئ ، پر ما داشپهٔ و ورځ هغه رنګه تېرېږي ،ژړوي مې دا خای چې څنګه پهٔ دې دومره کلي کې یو سنت وهلی نشته چې راشي د دې وړو ماشومانو حال وکړي چې څهٔ حال مو دی ، یو څهٔ پهٔ کور کې لرې که نهٔ یا خو ناروغه نهٔ یاست ،د یو ظالم له وېرې ټولو سترګې پټې کړې دي ، څو میاشتې وشوې چې زهٔ او دا وړه پهٔ دې سرای کې شپې او ورځې تېره وو ، بیا چې وار د دهٔ شي، نهٔ له دې خپلو سپینو ږیرو شرمېږئ ،نهٔ له ما ، نهٔ د دې وړو یتیمانو له حقه وېرېږئ.

تاسو که نهٔ له خدایه وېرېږئ، نهٔ د ماشومانو له ازاره ، زهٔ هم د مېړهٔ هم د یتیمانو له حقه وېرېږم ،دا منم چې زهٔ یوه ښځه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

، هیڅ مې هم په وس نه دي پوره ،دا به وکړم، مرګی به قبول کړم ، یتیمانو ته به د پلار قاتل نه کړم ور پلار".
نورو سپین ږیرو سوالونه بس کړو ، خاموشه شول.
خو د مولوي خوله نه سره ور تله.
مولوي صاحب: "ته لېونۍ یې چې د ورې نجلۍ خبرې منې".؟
بختیالۍ اخیر خبره داسې ور خلاصه کړه .
"مولوي صاحب! دا خو به وخت ثابته کړي چې زه لېونۍ یم که تاسو یې لاړې ، په دې سر خلاص کړی، چې پر دنیا نر ودرېږي په خدای که ما د ملکداد زوی وکړی".
دوی هم یوه ،یوه غاړې تازه کړې، خپل ،خپل (څادرونه)یې وڅنډل، ولاړ شول ،شپه تېره شوه.
سهار ملکداد په خپله ورغلی "بختیالۍ زه سوال درته کوم، داسې وکړه دا زما زوی وکړه، ته یې ډېره خوښه یې".
د بختیالۍ بارۍ (جارو) په لاس کې وو ، د خونې ومخته په سرای کې ناسته وه، نه یې یوه کړه او نه بله
"ستا زوی نه کوم چې پر سر یې را وتړې لا هم ،دا نېکي وکړه، ما له دې خپلو ماشومانو سره پرېږده ، زه له مېړه بېزاره یم ، نه مېړه کوم، نه یې شوق لرم".
ملکداد چې په دې پوه شو چې ښځه یوه خوا نه کوي، نو یې له خولې لاس واخیستو
"ستا څه خیال دی ، ماچې دې مېړه دومره په هنر وژلای شو ، نو دا ماشومان دې هم یو ، یو داسې په هنر وژلای شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه خوښه دې دا ده چې دا ماشومان دې یو، یو داسې په هنر
در مړ ؤ کړم لکه مېړهٔ، بلکه دا چې زما زوی په خوشالي وکړې
،زهٔ د زوی پر غم نهٔ یم ،پر دې یم چې تهٔ زما زوی وکړې ، که
دې سبا زامن لوی شي هم، دا شک بهٔ یې نهٔ راځي چې زموږ
پلار دهٔ یا د دهٔ زوی وژلی دی".
بختیالۍ چې د دهٔ خبرې واورېدلې، باری په لاس کې حقه
حېرانه شوه او سوچونو واخیسته.
"یو خو یې زما مېړهٔ رامړ کړی او پهٔ ډاګه یې مني هم ، بیا دا
سرزوري ، د ماشومانو د وژلو تر وخت له مخه خبرتیا هم
راکوي له دې زوی مړې ښځه بهٔ پهٔ چل کار اخلم".
له څهٔ خاموشي پس یې ډېر پهٔ عاجزي وویل
"سمه ده، دوې شپې مهلت راکړه".
ملکداد "دوې نهٔ، درې ورځې مهلت درکوم".
له ځان سره یې واړه ، واړه خندل، ولاړ شو.
دا پهٔ دغه شپهٔ د دینک کورته ورغله ، تو له کیسه یې ورته
وکړه او هغه عکس یې ور کړی پر کوم چې ایډریس لیکلی
وو.
دینک پهٔ هغه سهار وختي ملکداد ته ورغلی "زما ښځه
ناروغه ده ، که دې یو زر دوه روپۍ راکړې ، ډاکټر ته یې
وړم".
ملکداد خندل چې روپۍ یې ور کولې "هلکه دا د یار
ښځه خو دې پوهـ کړه، که در ښځه مني چې دا زما زوی
وکړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ بې له لاسه روپۍ نیوې "سمه ده، تۀ فکر مه کوه چې زۀ له هغې خوا راشم".
دې پۀ دروازه کې ولاړ وو، د بختیالۍ د کور پۀ خوا بې کتل "مابښام ته بۀ راځې؟".
دۀ هم د بختیالۍ د کور پۀ لور سترګې ور واړولې، پۀ زړۀ کې بې پۀ خپل کردار خندل "نۀ دوې شپې پر هغه خوا کوم، د لور مې اوس کال وشو، نۀ زۀ ورغلی یم نۀ یې مور، دوې شپې له لور سره کوم".
دۀ بېرته مخ د دینګ پۀ خوا وا ړاوو، کتې، کتې ویې خندل "هلکه دینګه دوې ورځې پس خو بۀ یا نوره وي یا نسکوره".
دینګ روان شو، خپله ښځه یې ډاکټر ته بوتله، د شپې بختیالۍ خپله غوټه تیاره کړه، څو واره ووته، شا وخوا یې وکتل، څوک نۀ وو، نۀ د چا رږغ وو.
خپل ماشومان یې پوه کړو "که چیرې تو خه در تلۀ، پر خولۀ لاس نیسئ".
ځان یې ښۀ مطمئنه کړی، ماشومان یې تر لاس ونیول، د دېوال له سایې سره، د څورلسم د سپوږمۍ پۀ رڼا کې یې ډېر پۀ چټکې ګامونه ښودل چې سپوږمۍ بۀ پۀ وورو کې پټه شوه، د دې بۀ سا سمه شوه، لکه چې وایي "اوبو اخیستی خګ ته هم لاس اچوي".
یو وخت یې شرنګې تر غوږ شو چې تر شا یې وکتل، سپی ور پسې وو، مېږوی یې کښلي وو، د غاړې ځنځیر او مېږوی یې شرنګې کاوۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې که له وېرې ډېر ترخوله نهٔ وتو بیا یې هم دا هڅه کوله
چې لوتې ور غورزوي ، سپی وګرځي.
د محمددین د انارو تر باغه ، پهٔ باغ کې څهٔ تګ مشکل وو،
د ونو او بوټو پهٔ وجه، ځکه څهٔ وځنډېده.
چې دا ور ورسېده، دینک د موټر ډرائیور ډېر سترړی کړی
وو ، پهٔ څهٔ شوه، څهٔ شوه هغه ستا ښځه.
دی نه وې، تهٔ ما پهٔ یو بلا وخورې.
چې بختیالۍ و ماشومان ور ورسېدو، پر ډرائیور د اختر
ورځ شوه.
دومره پهٔ تازیله یې موټر روان کړی لکه یو څوک چې دی
ویني، ور پسې وي.
یو زوی یې پهٔ روان موټر کې، پهٔ سپي پسې تر شا کتل چې
سپی پاته شو.
دهٔ پهٔ ژړغوني ږغ وویل "مورې! زموږ سپی؟".
دې زوی پر مخ مچ کړو "زویه! دینک کاکا بیرته راځي ،
کور ته یې بیایي".
پهٔ لارې هغهٔ ښارګوټی راغلی، پهٔ کوم کې چې د دینک د لور
کور وو او هم موټروان د دې ښارګوټي وو.
د لور کور یې له لرې وه بختیالۍ ته ور وښودی.
پهٔ تلو، تلو کې، وسهار ته نژدې یو بل ښارګوټي ته ورسېدو
،دوی شپهٔ پهٔ ناسته تېره کړه ، ډرائیور ویده شو.
سهار چې یې لمنځونه وکړو . چای یې وڅښلې بیا یې مخه
وکړه ،ماښپین قضا وو چې هغه ښار ته ورسېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ماشومان ډېر حېران ول چې دا بیا څه رنګه ځای دی، څومره ډېر موټران دې پکې چې کله یې د خره ټانګه ولیده ،نارې کړې "ادې ادې هله وی په خره یې ګاډی پسې کړې ده ، سړی پکې ناست دي"

بل چې رکشه ولیده ورته حېران و چې دا بیا څه رنګه شی دی په درو پیو روان دی ، په ښار کې ماشومان روان وو ، دوی ورته په سوچ کې وو چې دا خو یې زموږ رنګه کالي نهٔ دي ، لمن یې نسته ، تر شا د چا توره تېلۍ ده چا شنه تېلۍ چا رنګ په رنګه لوتي ترلې وې ،دوی پوښتنه هم نهٔ شوه کولی چې دا څنګه شیان دي ، خو بس حېران دریان یې یو بل خوا ته کتل.

ډرائیور پهٔ ښار کې یې یو چا ته هغه ایډریس ورښکاره کړی، هغهٔ داسې وویل"سیده ورځئ، تر هغه وخته چا ته مهٔ درېږئ ، تر څو چې یو لوی چوک د راځي ، پر چوک له یو چا پوښتنه وکړی، هغهٔ بهٔ یې در وښایي، ډېر مشهوره سړی دی ، هر څوک یې پېژني " پر چوک یې له یو چا پوښتنه وکړه، هغهٔ یې دوکان ته لاس ونیوو

"هغه مخامخ دوکان یې دی" دینګ ور کښته شو ، دوکان ته ورغلی ، یو سپین ږیري سړي ته یې هغه ایډریس ورښکاره کړی.

هغهٔ چې لیکلي ولیدل، یو ګړی پهٔ سوچ کې لاړ ، هم پهٔ هغه سوچ کې یې کاغذ واړاوو چې عکس ته یې پهٔ غور وکتل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

عکس يې وپېژندلی ، په سپينو چشمو کې يې سترګې
دينک ته ور واړولې، په وړه خندا کې
"وبخښه، ښځې ډېر وخت تېر شوی دی ، د تورکانۍ د اينځر
زوی يې؟".
دهٔ چې د شاه جي و تکو سپينو وښتانو ته کتل "نهٔ نهٔ نوم
مې دينک دی ، صرف مې د اينځر لور او لمسيان تر تا پورې
را وستل، ما ته اجازه راکړه ، زهٔ ځم ، د کرايې موټر مې
راوستی دی".
دهٔ چشمې له سترګو لرې کولې "د خدای بنده، خو پهٔ بس کې
بهٔ را تلاست ، دومره کرايه؟".
له ډېره سته پس، شاه جي رخصت ور کړو.
دينک روان شو، پر شا يې ور وکتل "د خدای پهٔ امان، نوره
کيسه بهٔ بيا بختيالۍ در ته وکړي".
بختيالۍ او ماشومان يې د دوکان مخته کښته کړو، دی
روان شو،شاه جي له بختيالۍ سره روغبړ وکړ،د خپل
همسايه رکشه يې را وغوښته ، بختيالۍ او ماشومان يې
کور ته ولېږل.
کور ته چې ورغلو ، د رکشې والا د شاه جي ښځه پوهه کړه
چې "دا د شاه جي مېلمانهٔ دي ، ښځې له لرې راغلي دي،
بايد ښهٔ خدمت يې وکړي".
د شاه جي ښځه جبينه پهٔ پښتو پويده، خو وئيلای يې ښه نهٔ
شوه ،پهٔ ډېر زحمت يې بختيالۍ پهٔ خبرو پوهوله يا پوهيده.
جبينه د بختيالۍ او ماشومانو ته ډېره حېرانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېرانه پهٔ دې وه چې دې پښتنې ډېرې لیدلې وې ، د ښار نهٔ ، د غرنو.

د دې اوږدو جامو او لړلو ماشومانو ته بهٔ خود حېرانه وه ، چې نهٔ یې داسې جامه لیدلې وه، نهٔ یې داسې لړلي ماشومان ،مابښام شاه جي هم راغلی، له بختیالۍ یې ښه د کور ، بابا او ټولو پوښتنه بیا وکړه.

له ډوډۍ خوړلو پس، شاه جي لاس پهٔ دسمال پاکول ویې خندل "بختیالۍ لورې ! که ستا پهٔ یاد وي چې ستا بابا بهٔ ویل چې یو متل دی (مور مېلمه له هوره پس پوښتو) اوس نو حال راکړه، تهٔ او ښار ته له دې ورو ماشومانو سره راتلهٔ".؟

بختیالۍ شاه جي ته مخامخ ناسته وه ، خپل لستوڼی یې د پکي پهٔ ډول د ګرمۍ پهٔ وجه ښوراوو.

له هغه وخته یې کیسه شروع کړه چې دی ورغلی، د دوی پهٔ کور کې اوسېدهٔ.

پهٔ غږهٔ کې یې سروې کوله ، نقشې یې جوړولې بیا تر دغه مابښامه چې دا له شاه جي سره، د دهٔ پهٔ کور کې ناسته وه.

جبینې د دې د ماشومانو ځایونه هوار کړو ، یو، یو ویده ېدل، ټول ویده شول.

شاه جي که څه هم د بختیالۍ ومخ ته کتل، خو سوچ یې پهٔ هغه تېر وخت او د دې د بابا پهٔ کور کې وو.

بې پامه یې اوف کړو، ولاړ شو، پر لمانځهٔ ودرېدو.

بختیالۍ ته ور پهٔ یاد شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ریښتیا، ریښتیا، شاه جي چې بهٔ لمونځ کاوۀ، یو خو یې لاس پر نامهٔ نهٔ نیول او بل یې د خاورو تیکۍ مخته شوده".

شاه جي چې لمونځ وکړی بیا راغلی، جبینې شنې چای راوړې، پیالې یې ورډکولې دهٔ څښلې، بختیالۍ ته رغږېدو "زهٔ او جبینه پهٔ دې کور کې دوه پهٔ دوه یو، یو زوی لرو، هغه هم د وادهٔ او بچیانو خاوند دی، د څنګ پهٔ سرای کې اوسي، یوه دي پهٔ دې ده چې له مورې سره پهٔ دې سرای کې ګډه اوسې او بله خوښه دي دا ده چې د دې کوټې پهٔ اخیره کې، زما خالي سرای دی، هغه در کړم، تهٔ او خپل بچیان پکښې اوسی".

بختیالۍ: "ما ته هغه سرای راکه، بس زهٔ او بچیان بهٔ پکښې اوسو".

شاه جي دېوال ته نژدې شو، شا یې وهله "سمه ده چې څنګه تهٔ خوشاله یې، یو کار ته وکړه، ضروري هم دی، که زخمونه جوړ وې، نو دا انتقام اخیستل له ذهنه څخه وباسه، نور هر څهٔ اسانه دي".

شپهٔ سهار ته نژدې وه چې دوی تول ویده شول.

بختیالۍ ته دا څهٔ عجبهٔ ښکارېده چې هلته یخ وو. مورې پهٔ خونو کې ویدېدو او دلته بیا ګرمي ده، د خلګو ګرمي کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ریښتیا، ریښتیا، شاه جي چې بۀ لمونځ کاوۀ، یو خوبې لاس پر نامۀ نۀ نیول او بل بې د خاورو تیکۍ مخته شوده".

شاه جي چې لمونځ وکړی بیا راغلی، جبینې شنې چای راوړې، پیالې یې ورد کولې دۀ څنګلې، بختیالۍ ته یې وغږېدو "زۀ او جبینه پۀ دې کور کې دوه پۀ دوه یو، یو زوی لرو، هغه هم د وادۀ او بچیانو خاوند دی، د څنګ پۀ سرای کې اوسي، یوه دې پۀ دې ده چې له مور، سره پۀ دې سرای کې ګډه اوسې او بله خوښه دې دا ده چې د دې کوټې پۀ اخیره کې، زما خالي سرای دی، هغه در کړم، تۀ او خپل بچیان پکښې اوسی".

بختیالۍ: "ما ته هغه سرای راکه، بس زۀ او بچیان بۀ پکښې اوسو".

شاه جي دېوال ته نزدې شو، شا یې وهله"سمه ده چې څنګه تۀ خوشاله یې، یو کار ته وکړه، ضروري هم دی، که زخمونه جوړوې، نو دا انتقام اخیستل له ذهنه ځخه وباسه، نور هر څۀ اسانه دي".

شپۀ سهار ته نزدې وه چې دوی تول ویده شول.

بختیالۍ ته دا څۀ عجبۀ ښکارېده چې هلته یخ وو. مور، پۀ خونو کې ویدېدو او دلته بیا ګرمي ده، د خلګو ګرمي کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که بیا موږ ستاپهٔ ځای کې یوه شپهٔ هم وکړو ،له موږ سره روپۍ ډېرې دي، تهٔ صرف وما او زامنو ته لار ښودنه کوه، نور موږ له تا هیڅ هم نهٔ غواړو".

شاه جي خاخان له ځان سره بوتلو ، له بختیالۍ پهٔ پته یې د کور پر سامان، څه د ځان روپۍ ور کړې ، سامان یې راوړو.

بختیالۍ خپل کور سم کړو.

شپهٔ یې د شاه جي پهٔ کور کې وکړه، پهٔ سبا له خپل کور ته دا او زامن بیا ده نوي کور خاوندان شول

یو څو ورځې دې و ماشومانو داسې محسوسوله، لکه خوب چې ویني، د ښار پوخ کور ،د برق رڼا چې د شپې او ورځې بېخي فرق نهٔ وو.

میاشت تېره شوه.

یو سهار شاه جي دوکان ته تلو ، د دوی پر کور ورغلو ، له حال احوال کولو پس یې له بختیالۍ پوښتنه وکړه "د څهٔ ضرورت خو نشته؟".

بختیالۍ چې د جامو له مینځلو را ولاړه شوې وه، خپل غړلی لستونی یې خوراوو "نهٔ نهٔ شاه صاحب، د هیڅ ضرورت نشته ،که چیرې د یو شي ضرورت پېښ شو ، ضرور بهٔ درته وایم ، پر دې که صلاح راکړې چې خاخان پر یو کار ولګوو؟".

شاه جي چې لاس پر ږیره کښښوو "ا: خو ډېره ښهٔ خبره ده، تاله خاخانه پوښتنه کړې ده ،دی کوم کار کولای شي یا یې کوم کار خوښ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالی چې هغسې ولاړه وه "هسې یې پر یو کار ولګوه، پهٔ مزدورۍ کې کله دا وو چې دا کوم دا نهٔ کوم".

شاه جي چې خپلې چشمې پهٔ سپین دسمال (چې یوه شنه لیکه هم پکښې تېره شوې وه) پاکولې "نهٔ نهٔ داسې نهٔ ده، خبر زهٔ بهٔ سوچ پرې وکړم".

پهٔ دې بله ورځ شاه جي ورغلی، یو هلک بل ور سره وو، خاخان یې ورسره کړو "له دې هلکه سره لاړ شه، څو ورځې پهٔ ښار کې تېره کړه، هلکان بهٔ ووینې، څوک څهٔ کار کوي، څوک څهٔ کار، چې کوم کار دې خوښ شو، وماته بهٔ ووایې، هغه کار بهٔ که خبر وو، پهٔ صلاح شروع کړو".

خاخان لاړو، څو ورځې یې له هلکانو سره تېرې کړې، چا ګنجی، چا صدری، چا د پلاستیک لو تې، چا نسوار خرڅول، چا کاغذونه ټولول، چا څهٔ او چا څهٔ خرڅول.

پهٔ څو ورځې پس شاه جي له خاخانه پوښتنه وکړه "کوم کار دې خوښ شو؟".

خانان چې خپله خرچنه ګوته پهٔ غاښو کښېکښله "زما د پالش کار خوښ دی".

شاه جي یوه دوکان ته بوتلو، یو وړوکی صندوخ، برش او پالش سور او هم یې تور ورته رانیول.

خاخان چې له هغه دوکانه ووتو بیا یې ناره کړه "پالش، پالش".

د پالش کار یې شروع هم پهٔ دې کړو چې دهٔ ته دا نارې د پرخوند ورکاوۀ، پالش، بوټ پالش، یو سړي خپلې څپلۍ ورکړې "دا را پالش کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ چې ځپلی ور واخيستې، تر ډېره پهٔ سوچ کې ورته ورک وو.
هغه پر ږغ کړو "هله ماشومه، زما کار دی، ټوله ورځ خو بهٔ پردې ځای نهٔ يم ناست".
دهٔ د پالش ډبې خلاص کړو ، پالش ورکول يې شروع کړو.هغهٔ پر ږغ کړو "هلکه يوار خو يې پهٔ اوبو صفا کړه".
خاخان چې د هغهٔ سړي پهٔ خوا ور وکتل "ټولې پريولم ؟".
هغهٔ چې د دهٔ ور کړې چپل پهٔ پښه کړو، ور ولاړ شو "نهٔ نهٔ، ستا اوله ورځ ده که څنګه؟".
خاخان چې پهٔ لاس کې يې د هغهٔ سړي ځپلی وه "هو".
هغهٔ زړهٔ سواند سړي ځپلی پهٔ خپله ورسره پالش کړې.
بس کار يې له هم دې ځايه زده شوو ،ورځ يې تر ماښامه پهٔ ښار کې تېره کړه، ماښام چې کورتـه ورغلی ، شپېته روپـی مزدووري يې کړې وه.
دا ډول سهار تلو، ماښام راتلو ، روپی يې راوړلې، کله لږ کله ډېرې، يـوه ورځ چـې پـهٔ ښـار کـې روان وو ، نـارې يـې وهلې "پالش،بوټ پالش".
يو سړي ور ناره کړه، دی ورغلی،هغهٔ خپل بوټونه ور ووکښو "دا پالش کړه، ښهٔ پالش ور کړه، هسې يې پهٔ رنګ مهٔ رنګه وه".
چې پهٔ دوکان کې يې پمبهٔ او جوړې بسترې خرڅولې.
دوه مزدوران يې د دوکان تر مخ، پر پاخه سړک ناست وو، پهٔ بستره کې يې پمبهٔ اچولې وه، پهٔ لرګو يې پکښې ټکوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکاندار له دهٔ پوښتنه وکړه "ماشومه! داسې کور بهٔ نهٔ وي در معلوم چې سپین سرې لري، زموږ کار ډېر دی، بسترې بهٔ پهٔ مزدورۍ ور کوو، پهٔ کور کې بهٔ یې جوړوي".

خاخان "هو یوه را معلومه ده، خو زهٔ بهٔ حال وکړم".

بوتونه پالش شو، خپلې پنځه روپۍ یې را واخیستې، روان شو، د دوکاندار بیا له شا ږغ شو "ماشومه! که یې چیرې ماشین نهٔ درلودی، مشین بهٔ هم موږ ور کړو".

ماښام چې کورته راغلی، مور ته یې د دوکاندار کیسه وکړه، مور یې ډېره خوشاله شوه،

له ډېرې خوشالۍ یې سر، سرتور کړی "شکر دی خدایه، زما خو دا خیال وو چې بې مېړهٔ او بې خپلو د ژوند شپې او ورځې نهٔ تېرېږي.

زویه دا خو ډېر ښهٔ کار دی.

زهٔ بې کاره پهٔ کور کې ناسته یم، دا کار ځینې راوړه، ښهٔ دی، یو بهٔ ما و د زرینې وخت پر تېروي، بل بهٔ مزدوري را کوي".

خاخان سهار دوکاندار ته ورغلی، یو مشین ځلور، پنځه بسترې یې ځینې راوړلې، تول پر روزګار شول.

ورځ تر هغه بله تول پهٔ ښهٔ رنګ کېدو، هم یې روپۍ پیدا کولې، دا ډول خاخان خپل پالش کاوهٔ، مور ته یې بسترې راوړلې، روپۍ چې بهٔ د دوی تر ضرورت زیاتېدې، هغه یې شاه جي ته ور کولې.

یو ورځ خاخان د پالش صندوخ پهٔ کونج کې کښېښوی "مورې! زهٔ د پالش کار پرېږدم، پهٔ هوټل کې کار شروع کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالی چې سترګې یې د پالش په صندوخ کې وې "زویه! د هوټل کار به ګران وي، نه به یې شې کولای".

خاخان بې کمبلې پر فرش وغځېدو،

"مورې! ځان به پرې وګورم، که چیرې ګران وو، پرې به یې ږدم، د پالش کار خو بیا هم شته".

بختیالی چې کمبله هواروله

"زویه! له شاه جي سره به مشوره وکړو".

خاخان چې را پورته شو، د کمبلې په لور روان وو" سمه ده مورې! سبا به زه شاه جي ته ورشم".

بختیالی چې د هوارې کمبلې وخنګ ته کښېنسته "نه نه زویه، زه به په خپله ورځم".

بختیالی سهار وختي د شاه جي کور ته ورغله چې خاخان داسې وایي "ما په یو هوټل کې کار موندلی دی، زه په هوټل کې کار کوم

ستاڅنګه خوښه ده؟".

شاه جي چې یوه وړوکې کتابچه یې په لاس کې وه "کار دې کوي، بې کاره دې نه کښېني، ګټه دې نه راوړي، خو کار دې نه پرېږدي".

له دې ورځې خاخان په هوټل کې کار شروع کړو، د هوټل کار که څه هم ګران وو بیا یې غرمه او مانبام ښې غوښې هم ورکولې.

په اوله ورځ چې د هوټل مالک لمانځه ته لاړ، دی پر چوله ولا

دو چې چائینکه به پخه شوه، تویده، ده به له وارخطایي د خپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر، سپنکي خولي له سره را واخیسته، چائینکه به یې په ونیوله، له چولي به یې را ویسته.

ډېره موده یې په هوټل کې کار وکړو ، د هوټل مالک ډېر ځینې خوشاله وو.

یوه ورځ خاخان نه راغلی، له هغې ورځې ورک هم شو، د هوټل مالک به تل دا فکر کاووچې "داڅه شو؟ حساب یې هم پاته دی، نه یې دی وړی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

7

کله چې د بختیالی دویم زوی محیب الله د اووۀ کلونو شو، شاه جي پۀ سکول کې داخل کړی.

یو څۀ وخت یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بېولو، اوس نو هغه وخت نۀ وو چې محیب یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بیولو.

یوه ورځ خاخان له وروره سره پۀ دې وختي ووتو، چې پۀ سکول کې یې څو کاله وشو، یو څۀ زده کوي هم، که هسې ورځې وخت تېروي.

له استاده بۀ یې پوښتنه وکړې بیابۀ خپل هوټل ته لاړ شې له مور سره پۀ کور کې زرینه او تر ټولو وړوکی ورور چې اوس د پنځو کلونو وو، حبیب الله پاته شو.

د بسترو دوکاندار خپل موټر راوستو، د دوی له کوره یې جوړې بسترې وړلې، د موټر دتلو پۀ وخت کې، حبیب له شاپۀ موټر تال شو.

موټر چې د دوی له کوټې بله کوڅه ته ګرځېدو، حبیب له موټره ټوپ کړو. سر یې پر پاخۀ سړک ولګېدو چې بېخي یې اندازه وینې یې له مات تندي څخه تلې چې اکثره خلګو ویل "یو رګ یې پرې شوی دی".

د کوڅې پۀ سر کې، د دوی همسایه هندو دوکاندار، پۀ بل موټر کې واچاوۀ، هسپتال ته یې یو وړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل زوی یې بختیالی ته ولېږلو چې هسپتال ته دې راشي. هغهٔ د موټر والا دوکاندار چې (د دوی له کوره یې بسترې اخستي وې) څه تللی وو، له شا یو سکوټر والا ورغلو"پهٔ موټر دې له شا یو ماشوم ټال وو، ولېږدو".

هغهٔ هم خپل موټر بېرته را غبرګ کړو، هسپتال ته ورغلی چې دی ورسېدو، رام داس خپله وینه پهٔ لېبارټري کې بدله کړې وه، پهٔ بدل کې یې د ماشوم له وینې سره سمه وینه راوړې وه.

پهٔ دې وخت کې ترسیم مسیح هم راغلی چې هم د دوی همسایه وو، هم یې پهٔ دې هسپتال کې د صفای ډیوټي کوله. چې هغه وینه پرختمېدو شوه، ډاکټر نارې کړې " یو ګوډی وینه نوره هم پکار ده".

ترسیم چې د ډاکټر له را وتو سره سم ولاړ شو "رام داسه ! د دې ګروپ د وینې یو سړی وماته معلوم دی ، زهٔ یې راولم".

رام داس ناست وو ، د ولاړېدو هڅه یې کوله "ترسیمه ! ستا وینه بهٔ بدله کړو، دی نهٔ وي هغهٔ سړی رانهٔ شي".

ترسیم روان وو، مخ یې پر شارا واړاوو "دستي یې راولم".

رام داس: "درسره را بهٔ نهٔ شي، یا بهٔ پرځای نه وي".

ترسیم: "نهٔ نهٔ خنګه بهٔ نهٔ راځي".

یو ګړی وروسته ترسیم خپل ورور جېدي راوست، له هغهٔ یې وینه وکښه، چې وماشوم ته دویم ګوډی وینه ور جاري کړل شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي،بختیالی اوخاخان هم راورسېدو چې کله بۀ يې ورو کې زوی زګېروی شروع کړو، دا بۀ يې اختياره ور ولاړه شوه "جار،قربان مور د جار شه،مور دې صدقه شه، چې د خدای در باندې لورېږي، مور څۀ کولای شي، جار خدای پاک دې دا خوږ در څخه واخلي ،جار خوږ دې پر کانړو او بوټو شه ،خپلې لاړې دې دوا شه".

له هره آه سره يې دا ويل ، ورته ولاړه بۀ وه.

د ماشوم دوې شپې، دوې ورځې پۀ هسپتال کې وشوې.

د کوڅې نر او ښځې راتلو سُني، نۀ شيعه، نۀ عيسای او نۀ هندو پاته شو.

ټول بۀ پۀ ورځ کې يوار راتلو ،پۀ هغۀ ساعت خاخان لا هم نۀ وو.

د حبيب حالت ښه نۀوو ، ګړی پۀ ګړی يې رنګ تغير خوړلو.

بختیالی ټوله شپۀ پۀ ناستې ورته تېره کړله.

سهار له لمانځۀ وروسته چې بختیالی د زوی کټو له راغله چې ګوري يې، حبيب هيڅ حرکت نۀ کوي. نارې يې کړې "هله ډاکټر صاحب! هله دا حبيب ولې نۀ ښوري ؟".

نرسې پۀ منډه ډاکټر راوستو، ډاکټر له کتلو وروسته، نرسه ته پۀ هغه ژبۀ يو څه وويل، چې دانه پۀ پوهېده.

ډاکټر روان شو، نرسې يې د پزې اوخولې څخه پائپونه کښلو، دا يې سر ته ولاړه وه، پر سر يې لاس ور يښي وو ، له سترګو يې اوښکې څڅېدلې ،شا و خوا يې ونورو ناروغانو ته کتل او د زړۀ له زوره يې ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حبیب وفات شو، د کوځې ټول خلک ورغلو چې کله له هسپتاله کورته راغلو، خپل وړوکي زوی یې د کوځې خلکو یو وړی، خاورو ته یې وسپارلی.

له هغه وروسته به بختیالی اوخاخان دې ته حېران وو چې داخلک خو نهٔ زموږ د ژبې دي، نهٔ د مذهب بیا ولې نهٔ ځان سپموي نهٔ مال ؟.

څو، څو واره هغهٔ دوکاندار، له څو کسانو سره (چې د دې زوی یې پهٔ موټر وژلی شوی وو) د دوی کور ته ورغلی "مابهٔ بخښئ، له ماخطا وشوه، اوس تاسو پور راباندي ږدئ، زهٔ بهٔ یې درکوم".

بختیالی تر دې خبره نهٔ شوه تېره چې "وروره ستا له ماسره څهٔ دښمني وه، داپېښه وه وشوه، مابخښلی یې، له ما خلاص یې، هم پهٔ دې دنیاهم پهٔ هغه". دوکاندار خاخان ته پهٔ دسمال کې غوټه روپۍ ورکړې.

بختیالی چې ولېدې "داڅهٔ دي؟".

دوکاندار "یو څو روپۍ".

"بختیالی ولوړل (قسم یې وخوړ) که زهٔ ستایوه روپۍ واخلم".

دوکاندار چې را ووتو، شاه جي ته یې روپۍ ورکړې "داپهٔ یو ډول پهٔ واخله. داڅهٔ ډول ښځه ده، ماپهٔ خدای که داسې غیرتمنه ښځه تراوسه لیدلې ده".

روپۍ یې د شاه جي پهٔ لاس ورکړې، دوی روان شو. د فاتحې یو څو ورځې وروسته، غرمه وه، مور یې د دوکاندار له پاته بسترو، یوه نیالي پهٔ برامده کې هواره کړې وه، ګنډله یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شا د حبيب رږغ شو "موري! وه موري!".
دې تر شا وکتل، چارچېره تور دېوالونه يې تر نظر ويستو، حبيب نهٔ وو.
له ځان سره يې پهٔ سوکه، افسوسناکه اواز کاکړۍ ويلې

پر دنيا نازک له کمه — لېونـي ورغـېدمه
مور يې خنګه هېره وي — سې جنازه بل زبـان ورې
شک بهٔ کارېم نـهٔ راځې — د ډورۍ نـشتـه دروازې
دا د ده د خپل خپلوي — اوس د هندوان قربان دي
ستادزړهٔ پر دېوالـو — د مرګ تاريخ ليکم ګرانو
چاته نهٔ دي ورښکاره — تـاکې مه ستاله غمو زړهٔ
زما پهٔ غم نـهٔ راګـډېږي — خاندې خلګ ګرانه ګـايږي
ځله خوري مه سږي زړهٔ — ستا پرډورۍ کاني پراتـهٔ
ستا لمبې مه زړهٔ سوځي — صبـر د راکـې الـهـي
لمرد سوځي مځکه سره — پـر تـا د رب وکي سـايـه

مور يې پر خپل ورو کي، وفات شوي زوی، جوړې کړې کاکړۍ ويلې
محيب پهٔ دروازه کې ودرېدو، د مور پهٔ ژړغوني رږغ کي يې کاکړۍ غاړي اورېدلې، چې پهٔ دروازه کې پهٔ درېدو ستړی شو، دننه ورغلی.
مور چې دی وليدو، ستن يې پهٔ نيالي کې جګه کړه، ولاړه شوه، اوبهٔ او ډوډۍ يې ورته راوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

8

خاخان پرېولی سر ږمنځلی "مورې! ښن مې یو کار پیدا کړی دی، که ستا خوښه وي"-

بختیالۍ چې سترګې یې د دهٔ پهٔ خوا ور واړولې "زویه څنګه کار؟"-

خاخان چې خپله سپینکۍ خولۍ پر سر کوله "مورې! د سنېماپهٔ مخ کې یو کبابي دی، دسیخانو کباب او شربت خرڅوي-

دی بهٔ ناست وي، زهٔ بهٔ چې فلم شروع وي، کباب او شربت دننه وروړم، پر خلکو بهٔ یې خرڅوم"-

بختیالۍ چې د دهٔ له لاسه ږمنځ رانیوله "زویه داسنېما یې بیاڅهٔ بلا ده؟"-

خاخان پر مخ غوړ لاس تېراوو "مورې! تا تر اوسه د سنېما نوم نهٔ دی اورېدلې؟"-

بختیالۍ د ولاړېدو پهٔ وخت "نهٔ زویه نن یې دا دی ستاپهٔ خولهٔ کې اورم"-

خاخان واړه، واړه له ځان سره خندل "مورې سنېماداسې ځای دی چې پهٔ سونو خلک ورته راځي، ناست وي، ننداره یې کوي، کله د ښځو رحسونه (رقصونه) کله جنګونه پکې کېږي"-

بختیالۍ چې پهٔ ګونجې تندي، تونده لهجه ورته وویل "نهٔ نهٔ زویه، داسې ځای ته بهٔ نهٔ ورځې چې جنګونه پکې کېږي، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې جنګونه په در کولای، له خپله کلي به په شپه نه راتلم ،ګوره ګوره چې ور نه شې"-

خاخان شونډان په غابنو کې نیولی وو چې وره خندا یې ښکاره نه شي "مورې په ماڅه کوې، زه خپل شربت اوکباب پکې خرڅوم، دوی دې خپل اتنونه او جنګونه سره کوي"-

بختیالۍ چې د ږمنځي غابنونه په یوه واره خلي پاکول "نه نه زویه د بل ګولۍ یابه لرګی دربانديي ولګېږي"-

خاخان کټ کټ وخندل "مورې داحقیقت نه دی، دا د برق په زریعه پر دېوال عکسونه ښکاره کوي ، دا نور خلګ ورته ناست وي، ننداره یې کوي، تا تر اوسه اورېدلي دي چې د جنګ خلګ ننداره کوي یا شربت وکباب پکې خرڅوي، په جنګ کې خوخلګ ګوابښ کوي"-

بختیالۍ چې د حېرانتیاپه حالت کې، د ږمنځي پر غابنوخپله ګوته تېروله "زه هم حېرانه شوم چې دا اوس څنګه خلګ دي چې د جنګ ننداره کوي،زما لېونی بیا د ګوابښ پر ځای شربت و کباب پکې خرڅوي-

سمه ده زویه، د شاه جي هم دغه صلاح ده، چې د ده کوم کار خوښ وو ، هغه دې کوي"-

دا خو هسي عذر وو ، حقیقت خو دا وو ، چې و ده ته د عکسونو جوړولو کار ډېر خوند ورکاوو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلی له هغهٔ مصورسره یې کار شروع کړو، چا چې بهٔ د نوي راغلي فلم د مشهورتیاد پاره، غټ غټ عکسونه جوړول او پهٔ چوکونو به یې ځړول-

له هغهٔ سره یې ډېر پهٔ مینه او خلوص دا کار کاوۀ- ښځي ډېره موده یې د استاد جوړ کړي عکسونه رنګول او ورل پهٔ چوکونو بهٔ یې ځړول-

استاد یې پهٔ بدل کې یو د غرمي ډوډۍ، هر ماښګر د جېب خرڅه ور کوله-

د هغه روپۍ خرڅولې نهٔ، جمع کولې یې، کاغذونه او قلمان یې پهٔ اخیستل-

ماښام چې بهٔ کور ته ورغلی، دی وو او عکسونه جوړول بهٔ وو- د مور بهٔ یې هر سهار دعوه وه "توله شپهٔ پر بتانو تېره کړې، اوس خونهٔ د دین شوې، نهٔ د دنیا، نهٔ لمونځ کوې، نهٔ اودس، نهٔ دې پهٔ دې دومره وخت کې دوې روپۍ کور ته راوړې-

دا ډول پهٔ دعوه او شنه زړهٔ درست کال تېر شو، نهٔ یې د مور خولهٔ سره ورتله، نهٔ دهٔ دا کار پرېښوی-

یو ورځ یې مور مخه وکړه، شاه جي ته ورغله، توله کیسه یې ورته وکړه-

شاه جي پهٔ سپینکوټي دسمال سترګې پاکولې، مخ یې ور واړاوو

"بختیالی! اوله ورځ مي درته وویل، هلک وخپل مخ ته پرېږده، کار مهٔ پهٔ لره، ستاخهٔ خیال دی، خاخان بهٔ تاوانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درته راوړي، نۀ بې راوړي، بې غمه شه ،خانان زۀ دېر بنۀ پېژنم "-

بختیالۍ چې شاه جي دسمال نغښتی، دې بې ولاس ته کتل" اوس خو درست کال وشو، نۀ بې یوه روپۍ کورته راوړه او نۀ بې غوږ له ګوته ورووړې ده، د الله اکبر د پاره"-

شاه جي چې خپل نغښتی دسمال جېب ته کاوۀ" بختیالۍ دا لمونځ چې نۀ کوي، پۀ دې ملامت دی، دابۀ ورته ووایم لمونځ بۀ کوي، پر کار نۀ شم ورته وئیلای، کار چې ددۀ خوښه ده هغه کار دي کوي، چې روپۍ پکې تاوانه وي ،که هغه کوي چې روپۍ پکې ګټې"-

له کوره سم سره را ووتو ،چې راغلو خاخان ویده وو، مور له خوبۀ را پورته کړو-

اتۀ بجې کېدونکې وې ، چې دا ورځ د جولای د میاشتې دوویستمه وه-

چې دۀ مخ ومینځلی، مور بې چای راوړلې، شاه جي او خاخان چای څښلې، شاه جي خاخان ته خبره وریاده کړه "خاخانه دا مور در څخه ګیله منه ده،ته ولي لمونځ نۀ کوې ، تر غرمي ویده بې "؟-

خاخان چې سر کښته ځړولی وو، را پورته بې کړو ،د شاه جي پۀ لور بې ور کتل" له دې واره مي تۀ او مورکۍ وبخښې بل وار بۀ داسي نۀ کوم"-

شاه جي ولاړ شو "زۀ ځم، خو ته بۀ قول راسره کوې"-

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان چې شاه جي ولاړ وو، پهٔ ناستې يې د شاه جي ومخ ته کتل"هو قول دی"-

پهٔ دې ورځ چې ورغلی، استاد ته يې وويل "د دې اوس راغلي قلم تول عکسونه زهٔ جوړوم، ته هسې راته ګوره"-

جامې يې بدلې کړې او رنګونه يې راواخيستو، د عکسونو پهٔ جوړولو يې شروع وکړه، استاد ناست وو، ورته کتل يې چې کوم ځای بهٔ يې ناخوښه شو، دهٔ ته بهٔ يې اشاره وکړه، يا بهٔ يې پهٔ خپله قلم ورواخيستو-

دا ډول عکسونه تول مکمل شوو، چې کله وارد ليکلو شو، نو استاد قلم پهٔ لاس ور کړو-

دهٔ ډېر پهٔ معصومانه انداز قلم او رنګ پهٔ لاس کې راواخيستو-

خاخان "استاد محترم! زهٔ پهٔ خدای که خپل نوم ښهٔ وئيلای شم"-

استاد چې پر چوکۍ ناست وو، د دهٔ پر مخ يې د رنګونو تکي ليدو.

دهٔ پهٔ رنګېدلو لاسونو کې رنګ او قلم نيولي ،واړه واړه يې خندل.

خاخان"استاد محترم! ته يې پر کاغذ وليکه ،زهٔ يې هغه ډول درته ليکم "استاد يو ګړۍ پهٔ سوچ کې ناست وو، پهٔ دواړو لاسونو کې يې کاغذ ور غړاوو بيا يې هغه کاغذ سره خور کړو ،يو ځهٔ يې پر وليکل. و دهٔ ته يې ور کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د استاد محترم ليکلي دومره ښاهسته وليکل، چې او ستاد محترم يې پهٔ چوکۍ کې ګوته پهٔ غاښ ورته ناست وو، چې کله کار خلاص شو.

استاد پوښتنه ځيني وکړه "تهٔ چې پهٔ الف، بې نهٔ پوهېږې بيا دې داليکل څهٔ ډول زده کړو؟".

خاخان چې د رنګ د ډبي سر بنداوهٔ" استاد محترم! دا زما له ډېره وخته شوق وو، هر ځاى چې بهٔ ما ښاهسته ليکلي وليدو، تر هغه بهٔ ما ليکل، نهٔ مي پرېښودل چې هغه لفظونه بهٔ مي هغه ډول ليکلي نهٔ وو.

دا ليکل خو مي له ډېره وخته زده وو، د عکسونو شوق هغه ورځ را پورته شوچې پر چوکونو مي غټ غټ لګېدلي عکسونه وليدل.

بېخي ډېر وګرځېدم هغهٔ سړى نهٔ رامعلوميدو چې جوړوي يې څوک؟.

يو ورځ خو لا دا سودا هم را ولوېده چې دا د چوک يو عکس پور ته کړه، کور ته يې يوسه، پردې بهٔ يې زده کړې چې پهٔ کومه ورځ مي ستا دوکان وليد، زړهٔ مي دومره ښهٔ شو، لکه د دنيا ښې او ښادى چې ټولي پر ما راغلې وي".

له هغې ورځې استاد مطمئينه شو چې خاخان بهٔ پر دوکان ناست وو، دى بهٔ بېغمه ګرځېدو بل يې ډېروکي تنخوا هم ور ولګوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېخي ډېر وخت يې له استاده سره کار وکړی ، اخير هغه ورځ هم راغله چې خاخان له استاد سره خفه شو، سبب يې دا وو، دی څو ورځي دوکان ته نۀ لاړو او له استاده يې اجازه هم نه وه اخيستې،نو استاد چې بۀ دوکان ته راغلی دوکان بۀ بند وو او کارونه بۀ ټول نيمګړي پراته وو، ګراکانو بۀ پۀ قطار کې پۀ يوه خوله ووېل چې کار کول مو پۀ وس نه دي پوره بيا دوکان بند کړی ،څۀ ته مو خلاص کړی.

څو ورځي پس چې خانان راغلی، د دۀ او استاد خبره تر له واوښته ، خانان چې له دوکانه روان شو، د خپل استادپۀ ضد يې خپل رنګونه او قلمونه واخيستل پۀ شابۀ يې ګرځول، د دوکانونو بورډونه يې ليکل يابۀ د بسونو او لاريو پۀ اډو کې ګرځېدو، پر بسونو او لاريو بۀ يې ليکل کول.

پۀ هغه ورځ يې له دې کاره هم نفرت وشو، پۀ کومه ورځ چې يو ډرائيور يو څۀ ليکلي ورکړو، دۀ د لارۍ پر شا ښاهسته وليکل

.

دی لا ده لارۍ شاته ولاړ وو چې يو ځوان راغلو ، چې د دۀ ليکلي يې وليدو، پۀ کټ کټ يې وخندل.

خاخان رنګونه او قلمونه پۀ لوته کې اچول، پوښتنه يې ځينې وکړه "ولې دې وخندل؟".

سړي چې دواړه لاس پر يوه او بل تشي نيولي وو "ولې تا چې ليکل خندا نۀ درتله؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان د اخبار پۀ کاغذ له رنګه لاس پاکول "نۀ! زۀ خو هسې هغه لیکم چې څوک یې پر کاغذ را ولیکي".
سړي د خندا اوښکې له سترګو پاکولې "دخدای بنده! دا واوره، تا څۀ لیکي دي؟
زارۍ مي ډیري ورته وکړې، پلار یې راضي شو مور یې کونه ښوروینه.
او دغه رنګه ما ستا نوري لیکني هم لیدلې دي چې تا ډېري نا تراشي په کي کړي دي،
ویشتلی مایې روغ بۀ نشي، که طبیبان د مور مېړونه کړې میئنه"
پر یو ویګن مي ولیدل چي تا لیکلي وو، کېنچ رازق ماما، او داسي نور هم، هلکه چي په پوهېږې نو بیا یې ولي لیکې؟
هغه ځوان ځیني رخصت شو، او دی ډېر خفه شو، له ځانه سره یې کست وکړو تر څو چي لیکل زده نه کړم، په والله که یو لفظ هم ولیکم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

9

دینک ته تولہ شپۀ خوب نۀ ورتلو، دایې غوښت چې ور شي، دوی ته د ملکداد د ناکرارۍ خبر ور ورسوي، دخوب د تښتېدو سبب یې هم دا وو چې یوه شپۀ ورته درسته کال شوه، تولہ شپۀ یوې او بلې خواته اوښت او را اوښت.
سهارله چای څښلو سره سم ، دینک له ښځې او زامنوسره دلورد کورپه بهانه د خدای پۀ اماني وکړه، روان شو.
څرک ته چې ورسېدو ، یوه لارۍ راغله ور وختو ، له لارۍ څخه ماځیګر بس ته وختو . تولہ شپۀ یې لاره ووهله، سهار نژدې وو چې بس واوښت ډېر پکې مړۀ او ډېر ټپیان شوو.
دینک او څۀ نور خلک یې د بې هوښۍ پۀ حالت کې هسپتال ته یوورل ، ډېرې شپې یې پۀ هسپتال کې وشوې.
یو سهار ترسیم مسیح صفایي کوله، پۀ نرې بانس پوري یې ترلی ګدړ، د شپېږو کتونو پۀ وارډ کې پر فرش وهلو، له هغۀ سرې سره ږغېدو چې د تللو د ناروغانو د کتونو سپین څادرونه یې بدلول او هم یې د دینک خبرې اورېدې ، یوۀ بل سرې ته یې ویل.
که څۀ هم ترسیم سم پۀ پښتو نۀ پوهېدو خو نمونه یې د دوی د ګاونډیانو اخیستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترسیم چې د دوی کټ ته ورنژدې شو چې ترڅې خوله یې خلاصه کړه، له هغه سړي یې پوښتنه وکړه "داچاچا څه وایې؟".
نااشناسړی چې له ناروغه سپین ږیري دینک سره پر کټ ناست وو، یوه پښه یې لاندې ځړېده، هم یې ښوروله ،دی وایې "دلته زماخپلوان دي ،زه په هغو پسې را رهي و م ، په لارې داپښه را وشوه".
ترسیم چې د سپین ږیري مخته کتل
"اوس یې کور ور معلوم دی؟".
نااشناسړي چې هغه بله پښه هم له کته کوزوله "نه دی وایې کور یې نه دی رامعلوم ، را وستي هم ما دي".
ترسیم چې د نااشناسړي له کته لرې شوې څپلی ور نژدې کوله
"بیا یې څنګه کور نه دی ور معلوم؟".
نااشناسړي چې خپله څپلی په پښه کوله
"دی وایې رامې وستو، یو سړي ته مې حواله کړو، زه لاړم".
ترسیم چې وار په نه وو ،مخ به یې د دروازې په لور واړوو ، بېرته به یې مخ د هٔاو سپین ږیري ته ور واړوه
"څومره وخت به یې کېږي؟".
نااشناسړي چې هم ترسیم ته کتل "دی وایې بېخي ډېر کلونه یې کېږي، هغه وخت خو یې هلکان بېخي ماشومان وو، اوس به په ږیره وي".
ترسیم چې سترګې پټې او رنې کړې ، له جېبه یې یوه دانه سګرېټ را وکښو، بل یې کړو له یوه کشه وروسته
"هغه سړي در معلوم دی، وچاته چې تاحواله کړو؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نااشناسړي چې سترګې یې د دهٔ د لاس پهٔ سګرېټ کې وې"هو دی وایي شاه جي نومېدهٔ پر پلاني چوک یې دوکان وو".
ترسیم د دروازې پهٔ لوري کتل "دبختیالی زامن خاخان او محیب".
نااشناسړي چې سترګې یې د ترسیم پهٔ خړو بوټونو کې وې دی وایي
"هو".
دینک چې ترسیم ته مخ ور واړاوو"هو ! تر خولهٔ دي وګرځم دغه دي، تهٔ یې پېژنې؟".
ترسیم چې ناکراره غوندي وو ،نااشناسړي داسي محسوسوله، لکه له یو چا چې وېرېږي. مخ یې د دروازې له لوري سړي ته واړاوو
"هو ! زهٔ یې پېژنم ، کور یې زموږ پهٔ کوڅه کې دی".
دینک چې د مسخرو پهٔ ډول واړه واړه خندل "کاکا بهٔ دې تر ډېره جار شي" له ځان سره یې بنهٔ پهٔ زوره وهم خندل "ډېره خو نهٔ لرې. کاکا بهٔ دې تر برېتو جار شي. که دې را خبر کړو".
نااشناسړي ته د دینک مسخرې خوند ور نهٔ کړو. پهٔ زړهٔ کې یې د ترسیم مسیح پر بوټونو او خیرنو جامو او تړلي سر افسوس کاوۀ . دی وایي "که دې را خبر کړو ډېر بهٔ ښهٔ وي، زهٔ بهٔ دعا درته کوم".
ترسیم لاړو . د بختیالی دروازه یې وټکوله . هلکان یو هم کور نهٔ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ او زرینه هسپتال ته ورغلې ، له حال احواله پس چې بختیالۍ د ډاکټر دروازې ته ورغله، په دروازه کې د ناروغانو ګڼه ګونه وه، دې په دروازه کې ولاړ سړي ته وویل "له ډاکټرصاحبه یوه پوښتنه کوم".

د دروازې سړی :"مورې ! ته به انتظار باسې، تر هغه چې دا ولاړ خلک ور شي بیابه ته ورځې". تولو ولاړو خلګو وویل "یوار مورکۍ پرېږده چې ورشي، مور به بیا ور شو".

بختیالۍ : "ورونو کور مو ودان".

ډاکټر: "ها څه درباندي شوي؟".

بختیالۍ": ډاکټرصاحب ! هغه زموږ سړی چې په بس کې خوږ سوی وو، اوس شکر دی ډېر ښهٔ دی، که ستاااجازه وي ، موږ به یې کورته بوزو، کور نزدې دی، که چېري په تکلیف شو درته رابهٔ یې ولو".

ډاکټرچې یو بل چاته نسخه لیکله، قلم یې ودراوو، بختیالۍ ته یې وکتل "بس هغه دوا ورکوی ،د نور څه ضرورت نشته".

بختیالۍ چې په راوتو وه "سمه ده دا دوا بهٔ ورته واخلو" دینک یې کورته راوستو.

غرمه محیب راغلی چې کاکایې په سترګو شو، سودا یې شوه، له موره یې پوښته وکړه "مورې! دا خوک دی او راغلی دی ؟".

ځنګه بختیالۍ : "زویه ! دا هغه دینک کاکا دی موږ چې یې دلته راوستو" محیب له کاکاسره ډېر په مینه روغبړ، حال احوال وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام چې خاخان راغلی د کاکا سر او لاس که څه پټی وو، هم یې وپېژندلی. له روغېره پس یې د دهٔ مخ ته کتل ځینې ویې پوښتل.

"خیر کاکاداڅهٔ در شوي دي؟".

دینک چې دخپل یوه یوه زخم وپټی ته کتل "زویه! دا خو داسې پهٔلاره بس وواوښت".

خاخان چې د کاکا تر ځنګانهٔ بالښت لاندي کاوهٔ" ښه نور کور و کلی ټول ښهٔ دي، څنګه دی زما کاکا؟".

دینک چې هغه بله روغه پښه غزوله "زویه! ګزاره کوي، پخوانو ښهٔ ویلي دي "د ظلم پای تمام دی" د هغه غریب خو دریم زوی وفات شو، نږور یې وهغه چرسک ته کښېنوله، اوس یې پهٔ کور کې تل جنګونه وي.

هغه ورځ ورسره کښېنستم، دهٔ بر شین زړی او ګورم جن وو.

داسې پهٔ ګېډهٔ ګېډهٔ کې یې تاسو یاد کړاست، سړیه دلته مې پهٔ کور کې دا شین زړهٔ دی، هلته مې له هغوتللو وېره شي، داسې نهٔ وي یو ورځ راشي یو پکې را وغزوي .تمامه شپهٔ پهٔ ولاړې تېره کړم".

ما ور غبرګه کړه چې " تااول ولي سوچ نهٔ کاوهٔ".دهٔ پهٔ ژړغوني ږغ وویل "ما دي خدای له زویه خلاص کړي ، ما دانهٔ دي ورته ویلي چې تهٔ دا سړی مړ که دا مې خود ورته ویلي وو چې تنګوه یې .ګوندي بار شي دامځکه راسره بدله یا رابانديخرڅه کړي.

دهٔ ظالم داوو چې مړیې کړ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مایې خبره پرې کړه " تهٔ خو له هغه نه وشرمېدې، پر هغه ظلم برسېره دې بل ور باندې کاوه، ښځه دې هم وهغه قاتل ته کښېنوله".

دهٔ ویل: "سړیه له ماخو یې ورخونه یوړو، ما دا هځه ځکه وکړه چې دا ښځه ودې چرسک ته کښېنوم، ګوندې دا دښمنې پورې ختمه شي، هغه د خدای داسې نهٔ وه خوښه".

خاخان چې وکاکا ته پر غوړېدلي دسترخوان دشیدو وړه ډوډۍ کښېښووه.

"ښهٔ کاکا تهٔ چې له دې ځایه ورغلې ،دې دې ولیدو. څهٔ یې ویل؟".

دینک چې لاس یې پهٔ کاسه کې وو "زهٔ چې کور ته ورسېدم ،پهٔ کور کې خبر شوم چې بختیالی او زامن د شپې تښتېدلي دي. ده ته ورغلم له روغېړه پس، یې ولمر ته پر ناست کالي بالښت ته ځنګ وهلي وو، سترګې یې کښته اچولې وې".

دینک ما ورته وویل.

"هلکه ملکداده! تا دا ښځه او ماشومان څهٔ کول چې تنګول دي چې زهٔ راغلی وای، پهٔ سوکه بهٔ مې در رضا کړې وه".

ملکداد چې سر راپورته کړو، سترګې یې مړې را واړولې "سړیه ښځه نهٔ ده بلاده بلا، زهٔ خو یې تېر یستم. دوې ورځې مهلت یې راځخه واخیستو"...............

دینک زما سترګې د دهٔ پهٔ سپېره مخ کې وې "ته دا ارام ولې ناست یې، خو یو خوا ته بهٔ پسې تلې؟".

ملکداد چې واړه وخندل "چیرې بهٔ لاړه شي، د یوچا کلا ته بهٔ ورغلې وي. حال بهٔ یې راشي هرچا ته چې ورشي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا څۀ خيال دی هغه بۀ زما له خبري واوري" زۀ خاموشه وم.
خاخان چې جوړه ګوله غاب ته وړله "بيا خو ډېر ښۀ دی چې پر تا يې شک نۀ دی راغلی".
دينک چې د اوبو ګلاس يې پۀ لاس کې وو" نۀ منا(مرا) موږ خو هم داسې چل ورسره وکړو چې ملکداد څه د ملکداد پلار والله که پۀ پوهـ شي.
هسي دا روپۍ داسې شی دي چې پر خره يې بار کړې، خلګ خيرالله خان ورته وايي ،ګني دا د ملکداد غوندي خلګو بۀ پۀ ماپسې کاغذونه ټولول".
دسترخوان ټول شوی وو، شنې چای راغلې څۀ، بلکې پرخلاصېدو وې.
خاخان چې د شينو چای تشه پياله ښووه "کاکا بس ناوخته دی، زياته ويدېږو ،که ډېر پۀ تکليف نۀ يې، ستاپۀ ښاهسته ږغ کې يو څو د پردېسۍ غاړې راته وکړه، والله که مې له ډېره وخته غاړې اورېدلي وي".
بختيالی چې پر لمانځۀ ولاړه وه، سلام يې پۀ وګرځاوو، ور ږغ يې کړو.
"خاخانه! شرم وکړه کاکا ناروغه دی تۀ غاړې پۀ کوې".
دينک چې سر پر جګ بالښت سماوۀ، پۀ برامده کې يې کټل، د دوو خونو څنګ پر څنګ، پۀ ځړ رنګ رنګېدلې دروازې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر یو او بل څنګ بې یوه یوه کړکۍ پهٔ هغه خړ رنګ رنګېدلې هم لیدې.

چې وده ته مخامخ، یوه د پخلنځي وره دروازه هم پهٔ هغه رنګ ښکارېده "نهٔ نهٔ بختیالی ! هلکان نهٔ دي ملامت، پردېسی سوځلي دي، یو څوغاړې بهٔ ورته وکړم.

خاخانه زویه غوږ شه.

پـــردېسی څومره ازاد کړې
ما زړل چې بهٔ چـا یـاد کې
پـــردېسي د غـروسـرونـه
پرغروچا کړي خـوبـونـه
پـــردېسي د اُورلـــه زاتـه
سرت مه نیم نه سوی راپاتـه
پردېسي ده تـــور دودونه
اورهندوان سوځي لیانجونه

دینک له بالښته سر بې اختیاره را پورته کړو

"وی بختیالی ! اوس مې رایات شو زهٔ چې راتلم، ښځې دلورد پاره نخښه(تحفه) راکړه، یو څو د دې د لاس بنګړي بې راکړو، ویل بې "ما بهٔ پر یاتوي" یوه ګوتې، یو څهٔ شیان بې

نور هم پکې یېني وو، خود بهٔ پهٔ هغه بس کې پاته شوي وي".

خاخان چې یوه پېښه پر بله اړولې وه، بالښت ته پروت وو، را پورته شو "کاکا ! نخښه دي پهٔ اور پسې شي چې تهٔ خدای ژوندی پاته کړی بې".

کاکا انهٔ دي ده خوښه ،شپهٔ ډېره تېره ده، چې ویده شوو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار لا دوی چای څښلي، شاه جي راغلی، له حال احواله پس یې خاخان ته مخ ور واړاوو "د شپې ناوخته کورته راغلم، جبینې راته وویل: داسې ښه شوې وه".

خاخان چې د کاکا د سر او لاس پټی ته کتل "هو شاه صاحب" تولو له کیسه یې ورته وکړه.

دا ډول د کوڅې خلگ وو ،شناخته یو یو راتلو، د خاخان تولو له ورځ پر کور تېره شوه.

له دې ورځې پس خاخان او ورور هر سهار پهٔ خپل خپل کار پسې تلو، تر هغې ورځې چې کاکا روغ رمټ شوو.

تولې پټی یې خلاصې کړې، پهٔ دې ماخوستن یې، وخپلو جوړو زخمونو ته کتل، خاخان او بختیالی ته یې وویل" که ستاسو خوښه وي، زهٔ بهٔ سبا که خیر ووکور ته لاړ شم، د دوو شپو پهٔ نیت له کوره راووتم، درسته مېاشت مې وشوه، د هغو بهٔ پهٔ ما کښ چپ وي".

خاخان چې هم د کاکا د جوړو زخمونو و ټپو ته کتل چې سپین ښکارېدو "هو خود کاکا کښ څهٔ پهٔ ولاړې بهٔ گرځي، مځکه بهٔ د ناستې ځای نهٔ ور کوي".

شپهٔ تېره شوه ،سهار خاخان کاکا د بس اډې ته، پهٔ پښو سوکه،سوکه روان کړو، تر هغه کاکا پهٔ ښار کې یوې او بلې خوا ته سره کتل، چې اډې ته ورسېدو.

پهٔ اډه کې یې کاکا ته د کور د پاره څهٔ وچه مېوه او څهٔ نور شیان ور واخیستو، له کاکا سره یې خدای پهٔ امانې وکړو، پهٔ بس کې یې سپور کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا چې کور ته ورغلی کلیوال پهٔ خبر شو، یو یو بې
پوښتنې ته راتلو، چې ملکداد هم پکښې راغلی.
له روغبړه، حال احواله وروسته.
ملکداد چې د دینک پهٔ کور کې یې بالښت ته ځنګ وهلی وو.
پهٔ خونه کې یې شاه اوخوا کتل، چې پهٔ خونه کې یې پهٔ دېوال
کې تک وهلي مېخونه لیدو.
پر هغو مېخونو څلور دانې غټې ، غټې غابونه پراته وو، بلې
خواته یو نغری چې ایرې یې ښې خواپاکې ختلې وې . جار له
بوتو ډک وو.
د ډک جار له یوې او بلې خوا یې پر لوړه دوه صندوخان، یوه
هغه کراسته ،دوه بالښته چې دوی پر ناست وو.
خلاصه دروازه ته مخامخ، چې دباندې یې پرغولي یوه چرګه
هم لیده "دینکه! څهٔ شوې دخدای بنده، خو ټول کور دې پهٔ
ځان حېران کړی وو".
دینک : "زهٔ چې له کوره ووتم، څرک ته ورغلم، یوه لارۍ
راغله، لاس مې ورکړو ،لارۍ ته وروختم.
د لارۍ ډرائیور ښهٔ پهٔ مېنه روغبړ را سره وکړو، د کلې د
سړي، سړي حال احوال یې وکړې.
زهٔ حېران وم چې دا څوک دی چې د کلې واړه او زاړه پهٔ نامه
پېژني.
اخیر مې پهٔ مره خولهٔ پوښتنه ځینې وکړه، څوانه تهٔ څوک یې او
کور دې چیرې دی؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی یو څهٔ وخت خاموشه وو بیا یې سرې غټې سترګې پهٔ قهر را واړولې ویې خندل.

"ستاسو پهٔ کلې کې دی".

دینک مایې پر استهرینګ نیولو لاسو ته کتل

"څنګه زمونږ پهٔ کلې کې ، زهٔ دې نهٔ پیژنم"؟.

ډرائیور د بیا هغه ډول سرې سترګې را واړولې

"دی نهٔ ، یو وخت وو".

دینک "ما د لارې د دروازې تر خلاص شیشه نسوار تو کړو، خولهٔ مې پهٔ خپل څادر پاکوله "هلکه د رمضان زوی خو نهٔ یې؟".

د دهٔ سترګې پهٔ ما کې وې، څرک ته یې نهٔ کتل

ډرائیور"هو دینک کاکا".

دینک ما چې د هغه بل ملګري له لاسه خوړه رانیوه"هلکه خو ځوان شوی یې، هغه مور او نور ورونه دې څنګه دي؟

هغه دوه بهٔ هم ځوانان وي".

ډرائیور چې سګریټ بل کړی، تیلی یې وغورځوله"هو کاکا هغه بل هم ځوان دی"

بیا زهٔ پهٔ ځان نهٔ یم پوهېدلی ، یو څو ورځې پس چې پر حال راغلم. پهٔ هسپتال کې پروت وم، د ډېرې شپې مې پهٔ هسپتال کې وشوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

10

ماخوستن دسترخوان غوړېدلی وو، و ډوډۍ ته بختیالۍ، خاخان او محیب اوس د زرینې په انتظار وو چې غابونه راوړي، د محیب تعلیم مکمل وو.

خاخان : "وروره! موږ د خدای شکر نۀ شو ادا کولای چې په موږ کې یې هم داسې سړی پیدا کړو.

اوس بۀ که خیر وو، یوه ښۀ نوکري ځان ته پیدا کوې.

چې تۀ هم په عزت یې او د خلکو خدمت هم پکې کوې.

دروازه وټکېده، محیب ورغلی، له محیب سره سم شاه جي دننه راغلی.

لاس یې ومینځل، له دوی سره پر ډوډۍ کښېنستو.

د ډوډۍ له خوړلو وروسته، شاه جي د خپل ګونجې، ګونجې لاس ګوته په غوږ کې ښوروله.

"بختیالۍ تۀ بۀ وایې شاه جي موږ په سوالو ډوډۍ ته نۀ شو راوستای، نن په خپله راغلی، یو څۀ بۀ ضرور وي.

خبره داسې ده لورې! زما یوه میاشت کېږي چې ناروغه یم، تاسو ټول خبر یاست او بلکه د مرګ معلومه هم نه ده، چې روغ مري، که ناروغه، خبره مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کوله چې ستاسو له ما سره روپۍ دي، دا به سبا خاخان راولېږي ،زه به یې ورکړم.
بختیالۍ چې وزرینې ته په لاس د چای اشاره کوله.
شاه صاحب! زموږ له تاسره روپۍ څه غواړي. لس پنځلس زره مو در کړې دي، درې ګونه دې راکړې دي.
شاه جي چې د زرینې په لاس کې پتناسه ته په هغو سترګو کتل ،چې تک سپین، ګڼ بانه یې په تکو سپینو چشمو کې، له لرې ښکارېدو "نه ستاسو له ما سره ډېرې روپۍ دي، یو خو چې ته راغلې روپۍ دي راکړې، یو څه په هغه وخت کې د کوڅې خلګو راکړې ستاسو د پاره، شل زره ما له ځانه کړې.
په بېنک کې مې کېښېښودې ،په ګټه چې د کال پر زر یوه روپۍ راکوي، هم ډېره ګټه به یې کړې وي.
اوولس ،اتلس کاله تېر شوي دي.
بل هغه دوکاندار چې تاسو روپۍ نه اخیستې، وماته یې راکړې ، ما تاسو له رکشه په رانیوه ،پاته روپۍ هم رکشې مزدورې وکړه، ادا یې کړې ،وتاسو ته هم ما د خپلې رکشې ګټه درکوله.
دوی تول خاموشه وو.
بختیالۍ د چای پیاله ور ډکوله
"شاه صاحب! دا دې ښه کار نه دی کړی.
شاه جي چې په رېږدېدلي لاس پیاله ور پورته کوله
"هو زه منم چې ښه کار مې نه دی کړی، ستا په هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي د ډېره خوابده شوه چې ما روپې خپلې اخیستې دي.

بختیالۍ چې سترګې د دۀ په رېږدېدلي لاس کې وې "هو".

شاه جي چې په رېږدېدلي لاس کې یې د چای نیمه پیاله پاته وه

"لورې! څۀ وکړو، مړۀ هم ستا ډول انسانان یو، زړونه مو د غوښې دي، نۀ ده ډېرو، موږ تۀ او ستا ماشومان لیدل، بس نورې خبرې پرېږده، سهار خاخان راولېږه، زۀ اوس لاړم د خدای پۀ امان".

یو لاس یې پر ګونډه ونیوو، هغه بل پر مځکه، ډېر پۀ زحمت ولاړ شو.

محیب ګوتونه ور سم کړو، تر کوره ور سره لاړ.

سهار چې خاخان تلو بختیالۍ سوال ورته وکړو چې "رکشه کور ته مۀ راوله، دورې یې پر یو چا خرڅه کړه.

زما له دې رکشې کرکه کېږي چې ستا سو پۀ لاس داسي نۀ وي یو څوک پۀ ووهي".

خاخان چې تر دروازه وتو، مخ یې پر شا را واړاوو "سمه ده مورې".

خاخان ورغلی، شاه جي بېنک ته بوتلی، دومره ډېرې روپې یې پۀ لاس ورکړې چې خاخان ېښخي ورته حېران وو. شاه جي ته یې د مور کیسه هم وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي د بهنک تر مخه له لاسه لوېدلی قلم را پورته کاوۀ "سمه ده خاخانه! يو څوک به پيدا کړو، رکشه به پرې خرڅه کړو.

تۀ دا روپۍ کور ته يوسه، سهار تۀ او محيب دواړه راشئ، يو کاروبار به پۀ صلاح شروع کړو".

خاخان روپۍ راوړې، ټولې د سلو سلو نوټونه وو.

ټوله کورنۍ ودې دومره ډېرو روپو ته حېرانه وه.

سهار خاخان او محيب دواړه ورغلو، شاه جي پر چوکۍ ناست وو، له دخله څخه يې يو سړي ته بقايه ورکړه "خاخانه! تۀ او محيب راغلاست، اوس که ستاسو خوښه وي، يو د کتابونو دوکان به جوړ کړو، د نجونو د سکول څنګ ته، يو خو يې کار ښۀ صفا دی بل ښۀ مزدوري پکښې ده، تر هغو چې يو نوکري پيدا کوو".

خاخان محيب چې ودۀ ته متوجه وو "سمه ده".

د کتابو نو دوکان يې جوړ کړو، پر دوکان دومره رش وو، چې ښځې به يو ګهنټه دواړه نۀ پۀ رسېدو، روپۍ ورځ تر هغه بله ډېرېدې.

يو ورځ شاه جي راغلی چې "يوه نوکري مې پيدا کړې ده، خو روپۍ غواړي، محيب چې شاه صاحب ته د اوبو ګلاس نيولی وو "څنګه نوکري ده او روپۍ څنګه او څۀ ته غواړي؟".

شاه جي چې د اوبو تش ګلاس بېرته ور کاوۀ (ډي ډي .اي .او) "محيبه! نن سبا يې روپيو کار هم نۀ کېږي، دا لا اوس هم له مونږ سره ښۀ کوي، د محمد علی (د شاه جي زوی) پۀ خاطر، هغه افيسر د محمد علی ډېر نژدې ملګری دی".

محيب چې ګلاس پر ځای ښووی "دا خو ډېره ښۀ نوکري ده، زما خوښه هم ده، د تعليم شعبه ده، زۀ به له مور سره حال وکړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام یې مور ته د نوکرۍ کیسه وکړه.

بختیالۍ چې سترګې یې د خوشالۍ له اوښکو ډکې شوې "زویه! نوکري خړد وکړه. کار به دي څه کار وي او بل که بیا کلي له بدلېدای شي".

محیب: "موري موړ کلی څه کوو؟".

بختیالۍ "زه په تاسو د دې خلګو خدمت نه کوم".

محیب چې سترګې یې د مور په سترګو کې وې "ولي موره! دې خلګو له زموږ سره څومره ښه کړي دي، په کار دي موږ د دې خلګو خدمتونه وکړو او موږ خدای تر دې ځایه را ورسولو، دې خلګو".

بختیالۍ چې د پړوني په څاک خپلې ډکې سترګې پاکولې "ځکه خو یې خدمت نه په در کوم چې داخلګ په انسانیت خبر دي، له انسانه سره مینه لري ، زه په تاسو د هغو خدمت کوم چې شکلونه یې د انسانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي او ذهنونـــه د حیوانــــانو، ځکـــه خـــو زهٔ تاســـو خپلوانـــو او کلي ته بیایم.
دا پـهٔ مـنـم چـې داسـې انسـانان هـم شـته چـې د بـدو بـدل پـهٔ ښهٔ اخلي.
زویـه !تـهٔ خبـر یـې چـې کلـه کلـه زړهٔ را تـول کـړم، ووایـم، چـې لاس پـور تــه کـړه، د زړهٔ لــه اخلاصــه د دوی د پــلار وقاتل ته دعاوکړه چې سرېه دواړې دې سمي شه".
محیب چـې د مـور پـهٔ خـوا پـهٔ ګـونجي تنـدي ور وکتـل ،پـهٔ تونـده لهجـه یـې وویـل "تـهٔ بـهٔ انسـانه نـهٔ یـې یـا بـهٔ دې پـهٔ سینه کې زړهٔ نهٔ وي، چې داسې کوې.
دا مـې پـهٔ خپـل ژونـد کـې اول ځـل دی چـې یـو څـوک وخپـل دوښـمن تـه دعاګـانې کـوي ،تـهٔ لېـونۍ یـې، سـتا دمـاغ کـار پرېښـې دی، هغـهٔ زمـا پـلار وژلـی دی، مـوږ یـې د بـل دیـار کـړي یـو، ورور مـو د بـل پـه خـاورو کې ښـخ شـو، پـر مخ لاګوره نور څهٔ راسره کیږي".
بختیــالۍ چـــې ددهٔ پـــهٔ خـــوا ســـترګې ور واړولـــې، لـــه ژړغوني دږغ سره ،سره و مسپده هم.
"زویـه !کـه د دې سـړي ظلـم نـهٔ وای، نـن بـهٔ تـهٔ داسـې نـه رېغېدې
تـهٔ چـې لـه هغـه ځایـه نـهٔ وای راوتلـی، نـن بـهٔ سـتا هـم لکـه د هغـه کلـي خلـک، پـهٔ ډېـره کـې بـهٔ دې نسـوار پراتـه وو یـا بـهٔ دې لـه خـولې سـره څـادر نیـولی، رېغېـدې بـهٔ، یـا بـهٔ داسـې وې ، لکـه زهٔ چـې داسـې مـې ګنلـې وه، بـې قریبـانو ژونـد

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـهٔ کېږي او بـل بـهٔ دي داسـې محسوسـوله لکـه زه چې يـو پښتانهٔ مسلمانان دي.

پـهٔ دې بـهٔ نـهٔ وې خبـر، چـې دا هـر څـهٔ اخيـر راځـي و انسـانيت تـه درېـږي، دا ټـول د هغـه سـړي د ظلـم برکـت دی".

دوی ټولـه تـر هغـه خاموشـه وو چـې ويد ېـدل، سـهار شـاه جي ته ورغلی، چې مور مې داسې وای.

شـاه جـي چـې د دهٔ پـهٔ لـور پـهٔ حېرانـي سـره کتـل "هـو نـوکري خـود بـدلېږي، هـر وخـت چـې دي زړهٔ وغـواړي بدلېږي".

شـاه جـي يـې کاغذونـه او روپـۍ خپـل زوی محمـد علی تـه ورکـړې، هغـهٔ تـه يـې وويـل چـې "لـه اولـه دا کوشش وکـړه، چـې ارهٔ ريـې هغـې ضـلعې تـه وشـي، چـې د دوی کلـی پکښې راځي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

11

د محیب اخیر هم ، اربر هغې ضلعې ته وشو ، پهٔ کومه کې چې د دوی کلی وو.

ماخوستن له ډوډۍ وروسته، بختیالۍ، خاخان او محیب ټول ناست وو ، محیب ډېر خوشاله وو "مورې ! اوس خو بهٔ که خدای کول، پهٔ خپل کلي کې سکول جوړوم، که بله هره لاره راودرېده، پهٔ خپلو روپو بې جوړوم ،هم بې چلوم.

تهٔ هسې دعاګانې راته کوه".

زرینې د محیب جوړې او نور د ضروت شیان، یو یو داسې پهٔ مات زړهٔ راوړلو، لکه محیب چې د کلونو پهٔ مسافرۍ ځي.

مور بې دعاګانې کولې

"زویه ! خدای دې پر سر ودرېږه، نور مې څهٔ وس درسره نشي

،زویه ! که د هغو مظلومو ښځو او ماشومانو غم نهٔ وای راسره، پهٔ خدای که یا تاسو له دې کوره وتلي وای او یا ما پهٔ ټول عمر د خپلوانو او کلي نوم پهٔ خولهٔ اخیستی وای.

زویه ! چې کلي ته ورشې، څومره کوشش بهٔ کوې، چې څوک دې ونهٔ پېژني، یو دینک کاکا دې پېژني، هغه خو پوه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې د مور له سره لوېدلي پړوني ته کتل چې پر اوږو يې پروت وو "سمه ده مورې! ته به غمه شه" دوی ټول ښه په خواږه خوب ویده شوو، مور يې تر سهاره په سوچونو کې ورکه وه "داسي نه وي هلته يې څوک و پېژني. د هغې خوا به يې کړي، تر تا به يې نه راپرېږدي، نه ،نه محیب زوی خو تعلیم یافته دی، په ښار کې اوسېدلی دی، چیري خطا وزي".

سهار د وخته يې مور چای راوړې، له چای څښلو وروسته يې بستره او بکس را واخیستو.

مور او زرینه هم تر دروازې ورسره راغلې، دی او خاخان په رکشه کې کښېنستو، د اډې په لور روان شو.

مور يې په دروازه کې ولاړه وه، دعاګانې يې کولې "خدایه! ته يې پر سر ودرېږې، ته يې کامیابه کړې، خدایه! ته خو د زړونو مالک يې، د پټو زړونو له حاله خبر يې، ته يې کامیابه کړې، ناکامه يې بېرته کور ته مه راولې، وتاته به زاری کوم ،نور خو مې یو وس هم نه ورسېږي".

په اډه کې يې محیب په بس کې پر چوکۍ کښېناوؤ، خاخان ورته ولاړ وو.

"وروره! څو مره پام به کوې، اول خو کلي له بې مقصده مه څه، داسي نه وي دښمن دي وپېژني ،وار به له مخه کړي".

محیب چې مخ يې د خاخان په خوا وو، یو لاس يې د مخ پر چوکۍ ایښی وو "نه وروره بې غمه شه، که خدای کول وروربه ناکامه نه درته راځي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ سو که، سو که روان بس کې خاخان را کوز شو، محیب له کوره پهٔ اول سفر روان شو.

محیب له هغه، پر څنګ ناست یوه مسافره سره ګپه شروع کړه "د کوم ځای یې، څوک یې او څه کار کوې؟".

هغه چې ځان ور وپېژندلی، سړی که یې څه هم خپل قریب نهٔ وو، د کلي یې وو.

پهٔ خبرو ، خبرو کې یې د سکول پوښتنه ځینې وکړه "ستاسو پهٔ کلي کې د هلکانو یا نجونو سکول شته؟".

کلیوال چې د مخ پر چوکۍ یې سر ینبنی وو، را پورته یې کړو "نهٔ".

محیب چې د خپل کلیوال ژړو سترګو ته او نرۍ څو تاره ږیره ته کتل "که چیرې داسې سړی پیدا شي، سکول د ر کوي بیا یې تاسو کوئ یا یې پرېږدئ"؟

کلیوال چې یې وڅهره ته کتل، پهٔ ذهن کې یې دا وو چې رنګ او جامه یې د پښتانهٔ نهٔ ده، پښتو څنګه داسې صفا وایي.

یو څه وار وروسته یې داسې وویل "دا خو د مشرانو کار دی".

د محیب نظر هغه ماشوم ته واوښت چې د مخ پهٔ چوکۍ کې مور را پورته کړی، څهره یې د مور تر ! وره لوړه ښکاره وه چې له ژړا سره یې هغه دوه اوس راوتي واړه غاښونه هم ښکارېدو.

"خیر ستا نوم او کلی. زهٔ له ځانه سره لیکم. که چیرې یو موقع پهٔ لاس راغله، زهٔ درځم، سکول که مو نهٔ کاوهٔ، ښهٔ د کورتو دوډۍ خو بهٔ په راو خورې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیوال چې دا وخت د دواړو سترګې پهٔ یو بل کې وې "خدای دې راولـه" هغـه ښارګوټی را ورسېدو، پـهٔ کوم کې چې د دهٔ اړدر شوی وو.

شپه یې پهٔ هوټل کې وکړه، سهار دوتر ته ورغلی، خپل دوتر یې سمبال کړو.

دوې میاشتې یې ښه ډیوټي ور کړه، اوس یې کور ته د تلو اراده کړې وه چې خپل افیسر ته ورغلی د رخصتی د پاره.

هغهٔ چې یې درخواست وکوت.

افیسر چې قلم یې لوړ د دهٔ پر درخواست کېښېښوی "محیبه ! که ناراضـه کېږې نـهٔ، یـو څـو ورځـې پاتـه شـه، یـو څـو تجربـاتي سکولونه راغلي دي، دا بهٔ پهٔ علاقه کې خلاص کړو بیا بهٔ لاړ شې".

محیب چې سترګې یې پهٔ خپل درخواست کې وې "سمه ده سر ! یو سکول خو وماته معلوم دی، هغه ورځ چې زهٔ راتلم یو سړي دا ایډرس راکړی، زموږ سکول ضرورت دی".

افیسر چې کاغذ ور پورته کاؤ، پهٔ چوکۍ کې یې ځان ایله کړو.

"محیبه ! دا خو د نجونو سکولونه دي. دلته خلګ د هلکانو سکولونه ، نهٔ پرېږدي، تهٔ د نجونو سکول پکې خلاصه وې".

محیب چې د افیسر د دوتر هر څه تر نظر یستلی وو، د دروازې کړپ شو، دهٔ د دروازې پهٔ لور وکتل، بېرته یې مخ را واړاوو.

"سر ! زهٔ د داسې خلګو پهٔ مزاج ډېر ښهٔ پوهېږم، زهٔ بهٔ یې ډېر پهٔ اساني سره راضي کړم.

خو یوه خبره ده، ما چې څهٔ ډول چلاوؤ، ستا بهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتراض نه وي او انشاء الله له ما پښه يوه اوونی کې سکول خلاص وغواړه".

افيسر چې په زړه کې ډېر خوشاله شو، مخ يې نيم اړولی وو، په کړو سترګو يې ورکتل "ښځينه استاده له کومه کوې".

محيب چې بېرته خپل درخواست په لاس کې را اخيستو: صاحبه! ته يې غمه شه".

افيسر ډېر خوشاله شو چې دا د کار سرې په لاس راغلو چې په لسو سکولونو کې يو خلاص کړي هم د زوی زېری دی.

محيب په سهار د دوتر موټر روان کړو. له ډرائيور سره کښېنستو، په پوښتنه، پوښتنه خپل کلي ته ورسېدو.

منو(محمد نور)يې پيدا کړو، هغه کور ته بوتلو اوبه، چای يې ورته راوړې.

د کلي خلګ يې را وغوښتو، ټول راغلو، د لرګيو په ساله (جونګړه)کې کالی هوار وو، چارپېره بالښتونه پراته وو، ټول و محيب ته حېران او عاجزه غوندي ناست وو.

محيب ولاړ شو،

بسم الله الرحمان الرحيم

"قدرمنو! مولوي صاحب او ټولو مشرانو ستاسو په اجازه، غواړم يو خوشخبرې وکړم، تاسو به ضرور دا محسوسه وئ چې دا سړی به د څه د پاره راغلی وي.

قدرمنو! زه دلته د خپلو ګټو د پاره نه يم راغلی، زه دلته د دې پاره راغلی يم، غواړم چې وتاسو ته ګټه دررسوم، له چا؟ هغه هم له حکومته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت هم پر کور ناستو ته روپۍ نهٔ ورکوي، داسې هم نهٔ ده، چې زموږ پهٔ بیت المال کې حق نشته.
شته که چیري خپل حق، له بیت الماله راباسې، نو یو ذریعه بهٔ ورته جوړوې.
که چیري تهٔ ذریعه نهٔ کړې ورته جوړه، نو پر بیت المال داسې خلک نهٔ دي ناست چې راشي ستاسو حقوق کور ته درته راوړي.
زهٔ چې دلته راغلی یم، ځان ستاسو خیرخوا گنم، دا یو ذریعه مې پهٔ لاس کې ده، لکه د نجونو سکولونه. زهٔ غواړم چې پهٔ دې ذریعه وتاسو ته خپل حقوق در ورسپړي".
ملکداد چې د نسوارو د ډبې پهٔ هنداره کې خپل مخ ته کتو، سر یې را پورته کړو.
"سړیه! پر کومه لاره چې راغلی یې، پر هغه بېرته لاړ شه، موږ تعلیم نهٔ کوو".
مولوي صاحب: "موږ دي پر پیري شک لرو، تهٔ مریدان نیسې. موږ پهٔ هلکانو تعلیم نهٔ کوو، تهٔ یې پهٔ نجونو کوې".
محیب چې د صدرۍ له جیبه دسمال را کښو "مولوي صاحب! دا مقصد مې نهٔ دی چې تاسو پهٔ نجونو تعلیم وکړی -
مقصد مې دا دی چې عزیزان مې یاست. دا ښهٔ مې در رسي، یو ائې یو ځای مځکه ورکړی، نوم بهٔ یې د سکول وي، تنخوا بهٔ در راځي، نیمه بهٔ تهٔ اخلې، نیمه بهٔ ملک صاحب.
یو ښهٔ بیلډنگ بهٔ در جوړ کړم، په هغه کې بهٔ څوک واړه وي نور افیسران راځي نهٔ، که چیري راتلو هم زهٔ بهٔ ورسره یم".
مولوي صاحب ملکداد ته مخ ور واړاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خبره يې ډېره بې ځايه نه ده، خوار زموږ د پاره واى، د حکومت روپۍ دي پر موږ يې لورېږي".

محيب له مخ خولې پاکې کړې وې، بېرته يې دسمال جېب ته کړو.

"هو مولوي صاحب! خبره ده هم داسې، اوس خوسکول کچه دى، تنخوا يې دوه زره ده چې کله پوخ شو لس، پنځلس زره به يې تنخوا وي".

مولوي صاحب په خلګو کې شاوخوا کتل.

"ښنګه ملکداده! د لېوۀ له خولې ښنګرى هم ښۀ دى".

محيب چې له جېبه کاغذونه را وکښو.

"مولوي صاحب! ډېر خوشاله شوم چې ستا غوندي عالم سره مې وليدل.

مولوي صاحب! دوه کاره لا پاته دي، يو به پر دې کاغذ ستا دستخط او بل د دې ناستو خلګو ګوتې چې له ننه څخه ستاسو تنخوا شروع شي او بل يو داسې ځاى را وټاکى چې زۀ بيلډنګ پر جوړ کړم يا يو ورځ افيسر راسره وي و ر يې ولم".

دوى پر هغه کاغذه ګوتې لګولې، پر ځاى سره ډېغبدو، اخير يې پر دې فيصله کړه.

ملکداد چې "د هغه ورک شوو ځاى ور ښکاره کړى، که چيري حکومت دعوه کوله هم په دوى به يې وي".

محيب چې د مولوي صاحب له لاسه کاغذونه ورنيوو "سمه ده، هرځاى چې وي، وماته يې راښکاره کړى" دوى يې رخصت کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منو،محيب هغه نړېدلي کور ته بوتلو، د کوم کور نقشه چې يې مور ورته جوړه يا ويله وه يادده په ياد وه.

محيب د هغې خونې پهٔ دروازه کې ودرېدو چې دروازه يې نهٔ وه، خود بهٔ يو وخت کليوالو کښلې وه، لهٔ دننه يې شميره مرغۍ پر راووتې، پهٔ خونه کې يې لاندې باندې وکتل ،د خونې چت سورى سورى وو چې اکثره لرګي يې مات وو، پاته لرګي يې مرغيو خاشې کړي وو.

د مرغيو د چيچيانوشور وو، پاتـه مرغـۍ هم يـوه، يـوه تـر سوري، سوري چت ووتې چې ځاى پهٔ ځاى د دېوال هم د ناوې اوبو سره چاک کړى وو.

ځاى پهٔ ځاى بېخي رڼا تر ښکارېده، و د ته هغه د ويرې شپې ور پهٔ يادشوې.

که څه هم دى ډېر ماشوم وو چې دوى بهٔ کله مور له ويرې د خونې پهٔ يوه کونج کې ويده کړو، کله پهٔ بل کونج کې.

هغه شپه ور پهٔ يادشوه چې ودوى ته مور پر خولهٔ لاس ورنيولى وو، پټ، پټ يې له دېواله سره، د سپوږمۍ پهٔ رڼا کې روان کړي وو.

بې اختياره يې پهٔ سترګو کې اوښکې راوګرځېدې، و يې ژړل.

منوچې د دهٔ سترګو ته کتل

صاحبه! خير دى پر څه دي وژړل؟".

محيب چې له اوښکو يې ډکې سترګې ور واړولې

"پـر دې وران کـور چې زمـوږ ښـتانهٔ پـهٔ ځنګـه ځـايونو کې اوسيږي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له منو سره يې خدای پهٔ امانې وکړو، خپل دوتر ته لاړی.
سهار يې خپل افیسر ته، د خلګو د مطمئینه کېدو کیسه وکړه،
استاده پیدا کول لا پاته وو، افیسر ډېر خوشاله شو.
محیب ته يې پر درخواست څهٔ لیکل
"محیبه! تهٔ اوس خپل کور ته لاړ شه چې راغلې د نورو
سکولانو غم بهٔ بیا خورو".
محیب له افیسر سره خدای پهٔ امانې وکړه، د کور پهٔ لور راروان
شو، کور ته ناوخته ورسېدو.
له ناوخته ډوډۍ خوړلو وروسته، پر بستره وغځېدو، سر يې پر
بالښت ایښی وو، مور او خور يې وسرته ناستې وې، دهٔ د دوو
تېرو شوو میاشتو حال ورکاوهٔ.
بختیالۍ "ښهٔ! زویه کلې ته هم ورغلې".
محیب چې پهٔ خندا يې وویل "هو مورې".
بختیالۍ چې د دښمن دښمني يې هېره شوه.
"ښهٔ زویه! زموږ خونو ته ورغلې؟".
دی پر بستر اوښت "هو مورې! سبا يې که خیر وو عکسونه صفا
کوم بیا بهٔ يې وګورې، اوس بهٔ مورې ویده شوو، زهٔ ډېر ستړی
یم، سبا بهٔ که خیر وو خبرې کوو".
سهار پر چای يې خاخان ته د کلې او سکول ټوله کیسه وکړه.
خاخان چې د دهٔ له خوبهٔ پرسېدلو سترګو ته کتل "وروره! دا خو
دې ډېر ښهٔ کړي دي، اوس بهٔ ښځینه استاده چیري غواړو؟".
محیب چې سترګې يې پهٔ زړینه کې وې.
"لالا! دا د بابو اقبال لور سبق ویلی دی، دا بهٔ نوکري نهٔ کوي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان چې هم سترګې د زریني د لاس په تېلو او ږمنځ کې وې چې دته یې راوړو "حال به یې وکړو". بابو اقبال ته ورغلو، دروازه یې وټکوله، هغه راغلی، په دروازه کې ولاړ وو.

خاخان په کوځه کې یوې او بلې خواته کتل، ټوله کیسه یې ورته وکړه.

چې دی بېرته پر شا غبرګېدو "سمه ده، زه به له لور سره صلاح وکړم".

د ده شا ورته وه.

د خاخان له شاورپسې ږغ شو.

"ها بابو صاحب! دا یوه خبره مې هېره شوه، محیب ویل چې تر هغه د ده و لور ته، روپۍ پر کور ور کوم، تر څو چې مور هلته په کډه ځو.

کله چې مونږ په کډه ځو، ته خو هم اوس پینشن یې، ته به هم په کډه راسره لاړ شې.

که ته چیري نه تلې، ستا لور به راسره لاړه شي، زمونږ په کور کې به اوسېږي".

بابو سهار د خپلې لور کاغذونه ورته راوړو.

تر هغه محیب د بابو اقبال د لور تنخا، کور ته وراوړله.

د ملکداد او مولوي صاحب روپۍ یې، له خپلې تنخوا ورکولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

12

که څه هم شکیله له وړوکوالي د دوی کور ته تله راتله
چې کله محیب نوکري ورلره پیدا کړه، هغه وخت یې بېخي تګ، را
تګ نور هم زیات شو.
هر وخت به یې له زرینې سره، د کور په کار کې مرسته کوله.
د بختیالی شکیله ډېره خوښه وه.
خاخان د کړکۍ وځنګ ته کټ یښی وو، د رنګونو واړه، واړه
ډبیان په کړکۍ کې پراته، په هر رنګ د خپل ډبي سر لړلی وو.
تر کړکۍ سره هوا راتله، وځنګ ته د کړکۍ پرده یې پورته، پورته
کوله.
د خاخان خپل انځور کړی تصویر په لاس کي وو، چې مور یې
راغله، د کټ پر زی کښېنسته، تصویر ته یې کتل.
بختیالی "زویه! دا تصویران خلګ ښهٔ نهٔ یاده وي".
خاخان تصویر مور ته ونیوو "مورې! دا یوه فلمي اداکاره ده".
بختیالی د دهٔ د لاسه تصویر ورنیوو.
"زویه! تر دې تصویره مې یوخبره راپهٔ یادشوه چې له ډېره وخته مې
پهٔ زړهٔ کې ده، نن بهٔ ورته وایې، نن بهٔ ورته وایې".
خاخان "څنګه خبره؟".
بختیالی "زویه! زهٔ چې د شکیلې تورې غټې سترګې، سرهٔ ګڼ
وېښتان، دسپین مخ پراخه ګردی کاسه، او ښائسته مرمرین
غاښونه ووینم، زړهٔ مې وغواړي چې بابو اقبال ته ووایه، دا لور را

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، زما و زوی محیب ته .بیا بېرته پښېمانه شم، له ځانه سره
ووایم.
یو خو د خاخان واده نشته بل که څه هم دوی پښتانهٔ دي. لهجه یې
له موږه جدا ده، دود او دستور یې له موږه جدا دی".
دا وخت یې مور داسې محسوسه کړه چې یو چا غوږ نیولی دی،
زما خبرې اوري.
شاته یې وکتل چې شکیله و زرینه یې ولیدې، شک یې پهٔ یقین
بدل شو، خبره یې واړوله.
"خاخانه زویه! د محیب پهٔ مسافري کې ډېر وخت وشو چې حال
احوال یې نهٔ دی راغلی، تا یې یو باسخواس (درک) کړی وای، چې
روغ جوړ دی؟".
چې د دوی خبره ختمیده، د محیب توخی شو دننه راغلی.
خاخان او مور ورولاړ شو، پهٔ غېږ یې روغبړ ور سره وکړو.
موریې نارې کړې "زرینې لورې! اوبهٔ راوړه". زرینې چې اوبهٔ
راوړې، محیب یې ولیدو"عمر دې ډېر دی، هم دا اوس مې یاد ولې
راغلې، محیبه وروره!
غېږ یې پر وکړ ځوله ،زرینه چې د مورکۍ نن څویمه ده چې پهٔ خولهٔ
کې وې، هم دا اوس ، اوس یې یادکړې".
زرینه چې چای راوړلو ته ولاړه شوه، شکیله ته یې د محیب د راتلو
وویل.
شکیلې چې دچای چائینکه پر ښوه "زرینې! نن یوه د زړهٔ خبره پهٔ
خولهٔ درته وکړم، بده خو بهٔ یې نهٔ ګڼې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرینې چې پیالې په پتنوس کې بنوې "نه نه شکیلې خود یې وکړه. ولې بې یې بده ګنم".
شکیله چې سترګې یې د زرینې په لاس او پتناسه کې وې "له ډېره وخته مې زړه دا غوارې چې له محیب سره کښېنم، یو څو خبرې ورسره وکړم".
زرینې چې له اوره چائینکه را کوزوله "دا خو اسانه ده. اوس چې زه ورغلم، د را ناره به کړم چې شکیلې دلته راشه. ته هلته یوازې څه کوې .ته چې راشې، بس روغبړ به ورسره وکړې".
زرینې چې پتنوس را واخیست، دا هم ور سره ولاړه شوه "سمه ده".
زرینې چې چای ور وړې، پیالې یې ډکې کړې بیا یې ناره کړه "شکیلې !دلته راشه. ته هلته یوازې څه کوې".
شکیله چې په دروازه کې ولاړه وه، سوکه، سوکه راغله، د زرینې له څنګه کښېنسته.
محیب چې سترګې ور واړولې "شکیلې !څنګه یې؟".
شکیلې چې سر کښته څړولی وو، غټې تورې سترګې یې مړې ور واړولې "زه ښه یم محیب صاحب. ته څنګه یې؟".
محیب چې د مور له لاسه د اوبو ګلاس نیوو "زه هم ښه یم، ستاسو په کور کې څه حال دی. مور او اقبال صاحب هم ښه دي؟".
شکیلې چې د زرینې د پړوني سپینسي، په دوو ګوتو سره پېچل، سترګې یې مړې ور وا ړولې.
"هو تول ښه دي".
محیب چې د چای اخري پیاله کښېښوه، ولاړ شو، د جرابې یې کښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لالا! زه یواري ځم. یو څه کار مې دی. بېرته ژر راځم".
شکیله تر ده له مخه ووته.
محیب چې له کوره ووتو. په کوڅه کې روان وو چې شکیله یې ولیده په خپله دروازه کې ولاړه وه. له هغې خوا چې محیب بېرته کورته را رهي وو. شکیله لا په دروازه کې ولاړه وه. محیب ته یې کتل.
محیب شکي شو چې د دوی تر کور را تېر شو. شاته یې وکتل. شکیلې لا په ده پسې کتل.
د محیب تبیت سره ګډ وډ شو.
ټوله شپه یې پر دې سوچ کاوۀ چې "د دې نجلۍ څه مقصد دی. په دروازه کې ولاړه وي؟".
خیر سهار که ولاړه وه پوښتنه به ځینې کوي". سهار چې محیب را ووتو. په کوڅه کې روان وو. د دوی تر کوره یې و دروازه ته کتل. شکیله نه وه ښکاره.
له ځان سره یې وویل "ښه یې ویلي دي چې په ځان کې ویني. هغه په جهان کې ویني" په دې سوچ کې د دوی تر کور تېر شوی وو چې شاته یې وکتل. شکیله ولاړه وه. بېرته را غبرګ شو.
شکیلې چې دی ولیدو، دروازه یې بنده کړه. ماخوستن یې یوې او بلې خواته وکتل چې څوک نه وو. زرینه ته یې وویل "سبا شکیله را وغواړه. زما په کار ده".
زرینې واړه وخندل "سمه ده ورور ه!".
په دا بله غرمه چې محیب له ښاره را غلی. شکیله را غلې وه.
په کونجې تندي او برګو سترګو یې شکیله ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"تهٔ شرم نهٔ لرې چې پهٔ دروازه کې ولاړه یې".
شکیله چې له خولې سره یې د پروني څاک نیولی وو، واړه واړه یې خندل "صاحبه! د دې کوټې ټولې ښځې پهٔ دروازه کې دریږي. یوه زهٔ خو نهٔ یم".
محیب چې سر کښته ځړولی وو، را پورته یې کړو، پهٔ قهر یې ور وکتل "منم چې دریږي، خو ته باید داسې ونکړې.
زهٔ چې کور ته راځم، تا پهٔ دروازه کې نهٔ ووینم. که مې ولیدې بیا بهٔ دې وخیر ته سترګې وخېژي".
شکیله چې مخ یې د زریني پهٔ خوا وو "سمه ده صاحبه! چې تهٔ راتلې بیا وما ته حال راکوه".
محیب چې په خونه دننه کېدو "هو زهٔ ستا د پلار مزدور یم".
شکیله ولاړه شوه، کټ، کټ وېې خندل، د دې پهٔ لهجه یې وویل. "یوه بهٔ کوې".
دهٔ چې پهٔ خونه کې څپلې کښلې، سترګې یې پهٔ هغه بالښت کې وې چې دېوال ته پروت وو. له هغه ځایه یې وویل "زریني! دا شکیله پوهه کړه، زهٔ دا نمک حرامي نهٔ کوم. که یوچا ولیدو څهٔ بهٔ وای. تهٔ خبره یې چې زهٔ د دې کوټې، د هر سړي، قدر کوم، خدای تر دې ځایه را ورسولم، د دې کوټې خلګو. نن زهٔ داسې نمک حرامي څنګه وکړم؟".
زریني چې کړکۍ سره پورې وهله "سمه ده وروره! زهٔ بهٔ یې پره کړم".
پهٔ دې بله ورځ اقبال بابو راغلی. پهٔ خونه کې پر کټ داسې ناست وو چې دواړه پښې یې لاندې ځړېدې. بختیالی ته یې وویل "د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکیلې غوښتنه ده چې زهٔ محیب سره واده کول غواړم، تهٔ خبره یې زما دغه یوه لور ده او اختیار مې هم ور کړی دی چې دې گوته پرکښېښوه، بس مور یې وهغه ته ور کوو، هم موخوښ دی".

بختیالۍ چې پر کټ بالښت ورته ږدلی "سمه ده وروره، مور به صلاح سره وکړو، صلاح نو بل له چا سره کوو، یو شاه جي دی له هغه سره بهٔ ووینو". ماښام چې خاخان او محیب راغلو، بختیالۍ د اقبال بابو کیسه ورته وکړه.

د محیب د ښیښې له اوبو ډک گلاس پهٔ لاس کې وو. پهٔ اوبو کې یې کتل چې ویې خندل "مورې ! زهٔ بهٔ شرم نهٔ لرم، چې لالا بهٔ بې واده ناست وي، زهٔ بهٔ وادهٔ کوم".

خاخان چې د دهٔ وتکو سپینو، وړو غاښونو ته کتل "نهٔ وروره ! دې ته بهٔ نهٔ گورو چې ستا وادهٔ شته او زما وادهٔ نشته.

دې ته بهٔ گورو چې زمونږ کته پهٔ څهٔ کې ده، دا ښځه چې مونږ غوښتای، پهٔ سوالومو نهٔ شوه پیدا کولای، نن سرې کور ته درته راغلې دی، پهٔ سوالونو بې درکوي.

یو خو ته او دا پهٔ خبره سره پوهېږی بل بهٔ دي هغه د سکول کار پهٔ جوړ شي.

زهٔ خو هسې هم د ښار ښځه نهٔ کوم. پهٔ ما مه پرېشانه کېږه.

زهٔ چې بیا کلې ته لاړشم، پهٔ هغه خپلو اوښېنو او شپنو کې بهٔ یوه پیدا کړم".

محیب که هر څومره ځان دلې دورې کړو. خو بختیالۍ او خاخان تر خپله خبر نهٔ تېرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځې پس اقبال بابو بیا راغلی، یو پنډ کتاب یې هم په لاس کې وو.
له څپلۍ سره پر کالي کېښېنستو.
"بختیالۍ! څنګه شو خوري صلاح مو وکړه؟".
بختیالۍ "هو وروره! مابنام چې خاخان راشي، زه او خاخان به کور ته درشو".
اقبال چې د ولاړېدو هڅه کوله "خوښه مې ده، زه به انتظار کوم. ښه دی سره وبه ږغېږو. تاسو به هم یو څوک لرئ. زه به یې هم لرم".
بختیالۍ چې دلته یواري بیا د سوچونو له دنیا را ووته. داسې یې محسوسه کړه. لکه له خو به چې را وېښه شي، له ځان سره یې دا غاړه وکړه.

خپل د وخورم خپل له څه دي
خپل د نورو پـــــه نامه دي"

مابنام چې خاخان راغلی، بختیالۍ او خاخان د اقبال بابو کور ته ورغلو، ورځ او وخت یې سره وټاکلو.
دغه رنګه د بختیالۍ په ژوند کې، د ښادۍ اوله ورځ راغله، چې دا له خوشالۍ په دې نه پوهېده، چې زه څه وکړم څه نه؟!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

13

محیب پهٔ خپل دوتر کې ناست وو چې خپل افیسر

وغوښتو. ورغلی.

"محیبه! ستا د سکول خو دوه کاله پوره شو. اوس بې د

پخېدو ار ډر شوی دی. پر لس تاریخه سیکریټري راځي.

کوري بې۔

تهٔ هغه استاده ته حال ورکړه چې پهٔ هغه ورځ حاضره وي او

یا بې ماشومان صفا وي."

محیب وویل "سمه ده سر! بې غمه شه" را ووتو.

یو لیک بې ولیکلو. د خپل نائب قاصد پهٔ لاس بې ورکړو.

چې دا زموږ تر کوره ورسوه. اقبال صاحب ته بې دوی پهٔ

خپله رسوي۔

دی پهٔ خپله سهار له ډرائیوره سره پهٔ موټر کې سپور شو.

کلي ته ورغلی۔

د کلي خلک بې پوه کړو چې "زهٔ پر لس تاریخه افیسر

راولم. تاسو دا ورته ووایاست. چې دا ځای را پوخ کړه.

نور ما او کار سره پرېږدی".

ملکداد چې سترګې بې د دهٔ پهٔ څېره کې وې. د یو شناخته

ګمان بې پر کېدو.

"صاحبه! که بې څېری ماشومان طلب کړو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې سترګې یې د سکول د سرای په نړېدلي، کنډؤ، کنډؤ دېوال کې وې "هغه زهٔ پوه شوم او کار".

په هغه ورځ دینک کاکا هم په خلګو کې موجوده وو، دی یې وپېژندلی.

محیب مخ ور واړاوو "کاکا ته هم د دې کلي یې؟".

دینک چې په برېتو کې یې خندل "هو، ولي؟".

محیب د سترګو له اشارې سره سم.

"بل وخت هم زهٔ راغلی یم، تهٔ مې نهٔ یې لیدلی".

دینک: "هو زما نن اوله ده چې درته راغلی یم".

محیب: کاکا "بیا خو نو ملامت یې".

دینک: "هو ملامت یم".

محیب چې مخ د ملکداد په لور ورواړاوو "چې ملامت یې بیا پر لس تاریخه د شلو کسانو ډوډۍ وکړه".

دینک چې د دهٔ ور څېرمه لاس ونیوو، په وړه خندا کې یې وویل،

"عجبه ده، ډوډۍ په ما کوې، روپۍ مولوي صاحب او ملکداد ته ورکوې؟".

محیب چې یې لاس په لاس کې ټینګ کړو "کاکا عجبه خبره کوې، مشر د مېړیانو هم وي".

دینک چې یې لاس له لاسه کښو "سمه ده تر یوه سېرلي به تېر شم".

محیب کاکا کور دي ودان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوهٔ، یوهٔ ته یې د رخصت لاس پهٔ لاس کې ور کاوو، چې محیب رخصت شوو.
دینک کور ته راغلی.
"ښځې ! عجبه بهٔ درته وکړم، شاوخوا یې وکتل څوک نهٔ وو. تهٔ خبره یې د سکول افیسر څوک دی؟".
ښځه چې له ګوډي یې اوبهٔ را اخیستې "نه سړیه زهٔ څهٔ پهٔ خبره یم".
دینک چې یې اوبهٔ له لاسه وراخیستې "افیسر محیب نومیږي، د بختیالۍ زوی دی".
ښځه چې د دهٔ د لاس لوښي ته انتظار وه "دا څهٔ وایې، د ملکداد پر کور خو خاوري نهٔ ور اوړي؟".
دینک چې بېرته لوښی ور کاؤو.
"ښځې ! پهٔ نیت بهٔ یې خدای خبر وي، اوس خو پر لس تاریخه راځي، د شلو کسانو ډوډۍ بهٔ ورته کوو".
ښځه چې روانه وه، نوک یې ونیوو "خود یې ورته کوو، ډوډۍ د دهٔ تر سر جار ده.
سړیه ! تهٔ یې ښهٔ پېژنې، د بختیالۍ زوی دی که بنزی؟".
دینک چې د دې ولاس ته کتل، پهٔ لوښي کې پاته اوبهٔ یې تویولې "نهٔ زهٔ یې ښهٔ پېژنم، د بختیالۍ زوی دی، بنزی یې نهٔ دی، محیب نومیږي".
پر نهه تاریخه شکیله او اقبال صاحب را ورسېدو.
محیب چې د سرای پهٔ دروازه کې ودرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اقبال صاحب! زهٔ كه خير وو، سهار وختي له ماشومانو سره راځم بيا بهٔ سكول ته كه خير وو څو".

اقبال صاحب چې دننه پهٔ دروازه كې ولاړ و "دلې پاته شه. شكيله خو څه ناولده نهٔ ده".

محيب چې دهٔ تلو هڅه يې كوله.

"نهٔ نهٔ زهٔ يو ځاى ميلمه يم".

سهار وختي محيب راغلى، څو وړې نجونه او ماشومان يې پهٔ موټر كې كښېنولي وو، دوى يې هم را واخيستو، د سكول پهٔ لور روان شو.

چې كلې ته ورسېدو، د دينك كاكا كور ته ورغلو، هغه يې ښهٔ خدمت وكړو.

دا يوه حركت د دينك خوند نهٔ ور كاوۀ، چې ودته بهٔ يې وكتل، پهٔ برېتو كې بهٔ يې وخندل.

اخير يې دينك كاكا ته هغه بسكټ ور كول. چې له ځانه سره يې راوړي وو، د افيسر د پاره. هغه يې ور كول پوهه يې كړو.

افيسر ډېر ناوخته شو چې دوى ډوډۍ وخوړه. اوس يې د روانېدو تياري كوله. د هلكانو نارې شوې "هغه دى بل موټر راغلى. هغه دى بل موټر راغلى" چې موټر رارسېدو. دوى د سكول له مخه سره ټول ولاړ وو.

يو درخواست يې د ملكداد پهٔ لاس ور كړى و. او بل د شكيلې.

موټر ودرېدى هغه افيسر و. راكښته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې ور مخته شو.

"صاحبه! ډېر ناوخته شوې، ښځې ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړی، موږ هم در روانېدو".

افیسر چې گهړی ته وکتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي. پهٔ تاسو خو مې ډېره شپیانه وکړه".

محیب شکیله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چې بل کړی سگرېټ يې پهٔ خولهٔ کې وو، او لگیت يې د پتلانهٔ جېب ته کړی، سکول ته روان شو. دورې يې د ملکداد او شکیلې درخواستونه ور کړو.

له هغې خوا چې راغلو، افیسر پهٔ ولاړې له موټره سره، یو پیاله چای وڅښلې، روان شو.

محیب راغلو د ډینک کاکا پهٔ کور کې يې، ښې پهٔ تسلي چای وڅښلې.

هغه له ښاره راوستي ماشومان پهٔ موټر کې بیا يې واخیستل .او خپلو خپلو کورنو ته یو ورول،

دی په خپل دفتر ځینې کوز شو. پهٔ هغه شپه ، شپه يې ډرائیور له اقبال صاحب او شکیلې سره ولېږلی، کور ته يې ورسولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

14

محيب پهٔ کلي کې د سکول پهٔ بهانه سرای شروع کړی.
که څه هم سرای کچه وو. خو نقشه يې داسې وه چې کليوال ټول ورته حيران وو.
اوس بهٔ محيب يوه نهٔ بله ورځ ضرور کلي ته تلو. يو ورځ خپل افيسر ور وغوښت.
"محيبه! ستا هغه کلي ته ښخي تلهٔ را تلهٔ ډېر شول. له هغې استادې سره خو دې خبره نهٔ شوه اوږده؟".
محيب چې د دهٔ ومختهٔ پر چوکۍ ناست وو، واړه يې وخندل
"سر! هم داسې يې وګڼه".
افيسر چې پر کاغذ يو څه ليکل.
"محيبه! خيال کوه داسې نهٔ وي پښتون وطن دی"
محيب چې نظر يې د افيسر پهٔ نری ګوتو کې وو "نهٔ نهٔ صاحبه! داسې نه ده. هغه استاده ماغوښتې ده، که مې څه هم را واده کړې نهٔ ده. سر! زهٔ بهٔ نن ټوله کيسه صفا، صفا درته وکړم چې زهٔ دا سکول څهٔ ډول چلوم او څهٔ مقصد مې دی؟".
افيسر ته يې ټوله کيسه وکړه
افيسر چې قلم يې پر کاغذ برسېره پرېښودی، پهٔ چوکۍ کې وغځېدو "ښهٔ ښهٔ بس.
محيبه! له ننه پس تهٔ له دې کلي بند يې. ستا پر ځای بهٔ زهٔ دا ډيوټي کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې سر کښته ځړولی وو، خپل شونډ یې پهٔ غاښو کې نیولی وو، لهٔ ځانه ورک غوندې ښکاریدو، بیرته یې سر را پورته کړو.

"نهٔ سر! و تاته زحمت نهٔ در کوم، زهٔ ور سره پوهېږم".

افیسر چې پهٔ چوکۍ کې راجګ شو، خپل قلم یې بیرته ور واخیستو.

"نهٔ نهٔ سر خلاص کړه، که چیرې نهٔ منې، نو ورځم هغو خلګو ته دا کیسه صفا، صفا کوم".

محیب چې سترګې یې بیرته لهٔ افیسره را واړولې.

"نهٔ نهٔ سر! که مې مور خبره شوه، بې وعدې بهٔ مړه شي، دا مې د مور ارمان دی".

افیسر چې خپل لیکل شروع کړو.

"بس تهٔ سبا کور ته لاړ شه د کور کارونه او خپل واده بهٔ وکړې، زهٔ پوه شوم او هغه کار".

محیب چې ولاړېدو.

"سر! ښکه چې ستاسو خوښه وي".

لهٔ افیسر یې رخصت واخیستو، ښار ته را ووتو، پهٔ بس کې سپور شو.

کور ته چې ورغلی، بېخي ناوخته وو.

د ډوډۍ دسترخوان غوړېدلی وو. کهول ټول پر ډوډۍ ناست وو دهٔ هم لاس ومینځل خاخان خندل.

"هلکه محیبه! شکیله درغلې وه، خو یو څو شپې بهٔ دې پهٔ کولې تا بیرته پهٔ هغه ورځ را ولېږله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی خاموشه ناست وو.
د بختیالۍ چې جوړه ګوله پهٔ لاس کې وه. خولې ته یې وړله. لاس یې تم کړو.
"محیبه زویه! څنګه دې کړو سکول؟".
محیب چې د مور پهٔ لاس کې ګولې ته کتل "مورې! ما خو د سکول پهٔ بهانه پهٔ کلي کې سرای شروع کړو".
بختیالۍ چې ګوله یې پهٔ خولهٔ کې وه.
"زویه! دا کار بهٔ دې بې صلاح نهٔ شروع کاوۀ".
محیب چې له ډوډۍ سوځلي ځایونه بېلول "مورې! ما شروع کړی".
بختیالۍ چې بله ګوله ترمخ پراته غاب ته وروړه.
"زویه! مزدورانو ته دې څوک پرېښودل؟".
محیب چې ډوډۍ بس کړې وه.
"مورې! خپل افیسر".
نورو ډوډۍ خوړه. دهٔ تبوله کیسه ورته وکړه.
بختیالۍ چې سترګې یې پهٔ غابونو کې وې. زرینې سره یو ځای کول.
"زویه! ښهٔ شو چې راغلې. موږ هم پرېشانه وو چې دا هلک اوس څهٔ شو چې نهٔ راځي.
اقبال صاحب دا څویم وار دی چې راځي وایي "زهٔ تیار یم. نوځ ستاسو له خوا دی" موږ وتاته کتل. د وادهٔ تاریخ مو نهٔ دی معلوم کړی".
محیب چې دسترخوان ټول شو. خاخان ته ور ولاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب: "لالا ! ستړی مهٔ شې".
له هغه وروسته یې له مور او زرینې سره روغبړ وکړو.
بختیالۍ: "خاخانه زویه ! اوس له محیبه سره د اقبال صاحب پر خبره وړ،غیږه".
محیب چې بیرته کښېنستو.
"مورې ! دا خو ستا او د لالا کار دی، ورځ بهٔ مو و رسره تاکله".
بختیالۍ چې سترګې یې پهٔ زرینه کې وې، سره نغښتي دسترخوان یې پهٔ لاس کې نیولی وو، د خبرې د ختمیدو پهٔ انتظار کې وه.
"زویه ! کار خود زما او د لالا دی، موږ دا هغه پهٔ دې وکړه چې داسې نهٔ وي، د دهٔ ضروري کارونه وي، موږ دلته د وادهٔ تاریخ معلوم کړو".
مابنام اقبال صاحب خبر شوی وو چې محیب راغلی دی، په سهار یې مخه ور وکړه، کور ته ورغلی.
بختیالۍ سر مینځلی وو، تر مخ یې هینداره، تېل او ږمنځ پراته وو چې دی یې نوک نیولی ولیدو، ژر، ژر یې پړونی پر سر کړو
"راځه راځه خدای دې راوله".
اقبال صاحب چې څپلۍ کښلې.
"بختیالۍ ! خاخان او محیب چېري دي؟".
بختیالۍ چې هینداره، ږمنځ او تېل سره ټولول
"تهٔ کښېنه، رابهٔ شي".
خاخان هم له خونې را ووتو. د روغبړ پر وخت چې دهٔ د ولاړېدو هڅه کوله. خاخان ورته کښېنستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له روغبره وروسته، خاخان هم بل بالنبست ته څنګ ووهلو.
اقبال صاحب چې د خاخان په خوا کتل "د کار خبرې به کوو، زه روان یم، یو ځای ډېر ضروري کار لرم.
وروره! ته به وایې د دې سړي اوس څه تازیله ده چې هره ورځ راځي او هله، هله یې جوړه کړې ده.
وروره! د نجلۍ شیان نیم دباندي په برامده کې پراته دي، نیم په خونه کې ،ته خبر یې، زموږ ډېر وړوکی سرای دی، دوې خونې پکښې دي،
په یوه کې د نجلۍ شیان پراته دي، په هغه بله کې موږ ګزاره کوو".
خاخان چای اچولې، سترګې یې په پیاله کې وې.
"په کومه ورځ چې ته تیار یې،موږ تیار یو".
دهٔ پیاله وځان ته نژدې کوله چې په ژړغوني انداز یې وویل "را روان اتوار".
خاخان چې پر خپله زیره لاس تېرا وو.
"سمه ده، ته به هم خپل پاته کارونه وکړې، موږ هم".
اقبال صاحب چې د پیالې له تشېدو سره سم ولاړ شو "د خدای په امان".
خاخان چې هم ورسره ولاړ شو.
"په مخه دې ښه".
بختیالۍ چې د خاخان له څنګه سره ناسته وه "زوی دي ومره اولاده چې اقبال صاحب نن لاژړغونی وو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

او باالاخیر هغه اتوار هم راغلی چې اقبال صاحب او ښځې ژړل، خاخان او بختیالی لاسونه سره کړي وو، یو هم له خوشالی په خپلو جامو کې نه ځایېدلو، د کوځې ښځې یې له کوره وتې او په کور ننوتې.
ماښام د کوځې د ټولو خلګو ډوډۍ د دوی په کور کې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

15

د وادهٔ دوې مياشتې پس، محيب خپلې ډيوټۍ ته لاړ. دورې يې له خپل افيسر سره وليدل، خپل حال يې ور کړو.

"سر ! تهٔ اوس خپل حال راکړه، څنګه يې زما له قربانو سره، پهٔ ژبهٔ پوهېږې او کار پر څهٔ حال دی، تر کومه ځايه رسېدلی دی؟".

افيسر چې پهٔ برېتونو کې خندل، د دهٔ پر مخ يې دوو، درو تازه ټپونو ته کتل.

"محيبه ! کار ډېر ښهٔ روان دی ، قربيان دي هم نور ښهٔ دي، يو په دينک مي سر نه خلاصېږي چي څنګه سړی دی ؟، خير زياته کار سر ته رسېدلی دی، يوه مياشت که يې لا وغوښته.

دا يوه سړي څه ستړی کړی يم، لکه هغه نجار ډېرې روپۍ يې پاته دي، له ماسره وې نهٔ چې ور کولې مې.

زما کور بهٔ وتاته نهٔ وي معلوم، شپېته تنهٔ دي، د مزدورۍ يې يو زهٔ يم.

زموږ کورونه خو ښهٔ در معلوم دي چې ګټې يې يو ، ختمې يې سل".

محيب چې جېب ته لاس کړو ، د روپو بنچې يې راکښې.

"سر ! غم يې مه کوه، روپۍ مې راوړې دي، هم ستا کار پهٔ کېږي هم زما".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محيب چې له چوکۍ ور ولاړ شو، صاحب ته يې روپۍ ور کولې.
"د سرای کار خو که خير وو، زياته پای ته رسېدلی دی. هغه د سکول بيلډنګ څنګه شو؟".
افيسر روپۍ ګڼلې.
"محيبه! هغه کار ټېکدار اخيستی دی، ټېکدار مې پوه کړی دی، تر هغه به کار نه شروع کوي چې ته پۀ کډه نۀ يې ورغلی".
محيب چې افيسر ته ور کړې هغه بقايه روپۍ يې و جېب ته کولې.
"سر! بيا خو دې ډېر ښۀ کړي دي".
افيسر چې نائب قاصد ته حکم وکړو، هغه رجستر را واخله.
"محيبه! پۀ دې کې خپله حاضري ولګوه او ورشه خپله تنخا واخله، کور ته لاړ شه، زۀ پوهېږم او دوتر، هغه کار وماته دا خو ورځې د کلي ماحول څۀ ښۀ نۀ ښکاري، ډېنګ سپک، سپک کېږي داسې نۀ وي، کليوال تول پۀ دې خبر کړي او هغه ستاسو تر راتلو له مخه، يو چل جوړ نۀ کړي.
نن څويم تاريخ دی؟".
محيب چې خپله حاضري يې لګوله "افيسر! نن دريم دی".
افيسر چې بېرته د دۀ له لاسه قلم نيوو.
"محيبه! را روان يوه تاريخ ته به که خير وو، کار مکمل وي. که څۀ پاته وو بيا به يې وکړو.
تۀ به پر يوه تاريخ کډه راولې، زۀ به دورې درته ولاړ يم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې ور مخته شو.

"صاحبه! ډېر ناوخته شوې، ښځې ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړی، مورې هم در روانېدو".

افیسر چې گھړی ته وکتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي. پهٔ تاسو خو مې ډېره شپیانه وکړه".

محیب شکیله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چې بل کړی سگرېټ یې پهٔ خولهٔ کې وو، اور لگیت یې د پتلانهٔ جېب ته کړی، سکول ته روان شو. دورې یې د ملکداد او شکیلې درخواستونه ور کړو.

له هغې خوا چې راغلو، افیسر پهٔ ولاړې له موټره سره، یو پیاله چای وڅښلې، روان شو.

محیب راغلو د ډینک کاکا پهٔ کور کې یې، ښې پهٔ تسلي چای وڅښلې.

بیا یې هغه له ښاره راوستي ماشومان پهٔ موټر کې واخیستل .او خپلو خپلو کورنو ته یو وړول،

دی په خپل دفتر ځینې کوز شو. پهٔ هغه شپه، شپه یې ډرائیور له اقبال صاحب او شکیلې سره ولېږلی، کور ته یې ورسولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې شکیلې ته د اوبو اشاره کوله.

"یوه بلا بې نهٔ وهي، مستان هر ځای وخت تېره ولای شي".

محیب د اوبو له چنبلو سره سم ولاړ شو، خپلې خونې ته لاړ. یــو گړی وروســته شـکیله هـم ورغلـه، د پلنـگ پــر ژې کښېنسته، د محیب یو لاس یې په لاس کې ټینگ ونیوو.

"ستا څهٔ خیال دی، شکیلې چې دومره سپین سترگې کولای شوه، اوس بهٔ له تاسره پهٔ هغه کلي کې د ژوند شپې او ورځې نهٔ کړي تیري".

پهٔ دې بل ماښام چې اقبال صاحب راغلی، محیب لاړو، شاه جي یې تر لاس نیولی راوستو.

ډوډی راغله، وخوړله شوه.

له ډوډی وروسته، شنې چای راغلې

محیب، شاه جي ته د چای پیاله ورپورته کوله.

خاخان چې خبره یې پهٔ دې ډول یاده کړه.

"شاه صاحب! زمـوږ ټولـه کـورنی څهٔ، زمـوږ لمسـیان او کړوسیان بهٔ ستا احسان منو، موږ خدای تر دې ځایه را ورسولو، تا را ورسولو.

ستا له درسه وروسته، موږ ټولو هغه سړی هېر کړٔ، چا چې وموږ ته یې پر زړونو داغونه را ېښي وو، پهٔ کوټلو زړونو مو د ژوند د تېرېدلو لار، تا راښولې وه، پر هغه لاره خو موږ ؟ا دی تر دې ځایه سفر را وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي چې په رېږدېدلی لاس پياله نيولي وه "خاخانه ! ستا ده خبرې په مقصد نهٔ شوم پوه؟".

خاخان چې د مور له لوره سترګې د دهٔ په خوا واړولې.

"شاه صاحب ! تهٔ نهٔ يې ملامت، وماته خبرې درک نهٔ راکاوۀ چې له کومه ځايه يې شروع کړم ، موږ اراده کړې ده، خپل کلي ته په کډه ځو".

شاه جي چې د خپل سر پر تکو سپينو ويښتانو لاس تېرا وو .

"خاخانه ! دا زما فرض وو ، ما خپل فرض پوره کړي دي، له تاسو سره مو يو احسان هم نهٔ دی کړی".

خاخان چې خپله پياله يې ډکوله.

"شاه صاحب ! تهٔ که يې احسان نهٔ بولې، موږ يې احسان ګڼو ،نور بدل خو يې موږ نهٔ شو درکولای، دا رشته بهٔ تر مرګه درسره پالو".

له دې وروسته يې شاه صاحب او اقبال صاحب رخصت کړو ، شاه صاحب محيب تر لاس نيولی کور ته بوتلو.

پاته ورځې يې خپل کارونه سره سم کړو.

د هغه تاريخ پهٔ ورځ يې يوه لاری او يو موټر ونيوو ، ماښام له يې د کوڅې د ټولو ، خلګو ډوډۍ وکړه چې نهٔ شيعه، نهٔ عسائي او نهٔ هندو پاته شوو.

له ډوډۍ وروسته يې لاری ته کور وراچاوه.

له ټولو سره يې خدای پهٔ اماني وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي ،جبينه ،اقبال او د اقبال ښځه د ښځو وموټر ته ولاړ وو.

د خدای په اماني پر وخت، د درو سره کورنيو اوښکې څڅېدې.

شپه يې په لاره وو، بله، ورځ تر ماپښينه.

چې کلي ته ور ښکاره شو، افيسر او دينک د محيب د سرای څنګ ته ناست وو چې لارۍ او موټر يې په نظر شو.

افيسر چې موټر او لارۍ وليدو.

"دينکه اکا ! دا ده د محيب کډه هم راغله".

دينک چې د افيسر په لور حېران، حېران کتل.

"تا اول ولي نهٔ ويل".

افيسر د دهٔ تندي ته کتل، واړه واړه يې خندل "ولي؟

زهٔ څهٔ لېونی درته ښکاردم ؟".

دينک :صاحبه زه هم ليونی نه وم ،په هر څه پوهېدم ،خو په څله مي لاس نيولي وو ،

دينک ناکراره شو، په ځغاسته لاړو، خپله ښځه او ماشومان يې خبر کړو.

له هغې خوا د ماشومانو ناري شوې.

"د بختيالی تروری کډه راغله،د بختيالی تروری کډه راغله".

ماشومانو بختيالی څهٔ پېژندله، د پلار له خولې يې اورېدلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی پهٔ سرای کې خپل کور سره سماوو، ماښام تیاره کلیوالو ډوډۍ ورته راوړه.

پهٔ هغو کې یو منو اکا هم وو چې د بس د سفر خبر یې پهٔ یاده وه.

د کورتو وره ډوډۍ یې راوړه چې میان یې له اصلي غوړو ډک وو.

دوی چې ډوډۍ وخوړه، وروسته بیا د کور پهٔ سمېڅو اخته شو، ناوخته ویدهٔ شو.

سهار چې راووتو، په کلي کې اوازه وه، ملکداد برایه د شپې بار شوی دی.......................

(c) ketabton.com: The Digital Library

Novel

Bakhtyalai

Author :

Abdul Qadir Mujrim

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library